

PER UNA EUROPA UNIDA I

SOCIALISTA

febrer 2005-donatiu 1,50 euros

Cronologia de la UE	pàg 2	NO! NO! NO! Candidatura "NO a la Constitució Europea"	pàg 18 a 21
Presentació	pàg 3	La campanya "europeïsta"	
Constitució europea:	pàg 4 a 17	Organitzar el moviment pel NO	
No a la Constitució...(Declaració de la LIT-CI)		Caràcter de la UE:	pàg 22 a 25
La Constitució no ajuda per al		L'euro: <i>dolarització</i> a l'europea	
Model Social Europeu (Miren Etxezarreta)		De l'ampliació a la constitució	
Europa com a espai policial i militar:			
"l'agenda oculta" de la Unió		La nostra alternativa:	pàg 26-27
(Jaume Asens i Gemma Ubasart)		Europa: unida i socialista	

1946.- Winston Churchill fa una crida a Zurich a favor de la creació dels Estats Units d'Europa.

1947.- Discurs de Harry Truman el 12 de març i del general Marshall a Harvard el 5 de juny. Desenvolupen la "doctrina de la contenció", on es justifiquen els crèdits per a la reconstrucció d'Europa.

1948.- Es fan efectius aquests crèdits. Sorgeix el primer organisme europeu, l'Organització Europea per a la Cooperació Econòmica (OECE).

1949.- Creació del Consell d'Europa, organisme intergovernamental encara existent. Es funda l'OTAN que marcarà la política militar europea.

1950.- Robert Schuman, ministre d'Exteriors de França, fa pública una declaració en la qual el Govern francès "proposa col·locar el conjunt de la producció franco-alemanya de carbó i acer sota una alta autoritat comuna".

1951.- França, la RFA, Itàlia, Bèlgica, Holanda i Luxemburg signen a París el Tractat de creació de la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (CECA).

1953.- Repressió dels obrers de Berlín per tropes soviètiques.

1956.- Repressió dels obrers d'Hongria per tropes soviètiques.

1957.- França, Alemanya, Itàlia, Bèlgica, Holanda i Luxemburg signen a Roma els tractats de creació de la Comunitat Econòmica Europea (CEE) i de la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica (EURATOM). En el tractat de la CEE s'estableixen com a institucions l'Assemblea, el Consell, la Comissió i el Tribunal de Justícia.

1959.- Es crea l'Associació Europea de Lliure Comerç (EFTA). Els membres fundadors són: Àustria, Dinamarca, Noruega. Portugal, Regne Unit, Suècia i Suïssa.

1961.- Irlanda, Dinamarca i Regne Unit demanen l'adhesió a la comunitat europea. Són rebutjats en aquest moment, sobretot per l'oposició de França a Gran Bretanya.

1962.- Es crea la Política Agrària Comuna (PAC), cap al mercat únic agrícola.

1963.- Veto de França a l'ingrés del Regne Unit en la CEE.

1965.- S'aprova la fusió dels òrgans executius de les tres Comunitats: CEE, CECA i EURATOM. França s'oposa a acceptar el vot majoritari en la PAC.

1968.- Repressió dels obrers de Txecoslovàquia per tropes soviètiques.

La CEE conclou el desarmament aranzelari.

1970.- Signatura d'un acord econòmic preferencial amb l'Espanya franquista.

1972.- Noruega rebutja en referèndum el seu ingrés en la CE (53,5% de "no").

1973.- Incorporació del Regne Unit, Irlanda i Dinamarca a la CEE (9 membres). Crisi del petroli.

1974.- Es crea el "Consell Europeu" o Cimera.

1975.- Conveni entre la Comunitat i 46 estats d'Àfrica, Carib i Pacífic.

1977.- L'Estat Espanyol sol·licita adherir-se a la CEE i ingressa en el Consell d'Europa.

1979.- Sistema Monetari Europeu. L'"ecu" (moneda virtual) es converteix en la unitat monetària europea. Primeres eleccions al Parlament Europeu.

1981.- Repressió dels obrers de Polònia (Solidarnosc) per tropes soviètiques

La CEE s'amplia a deu membres amb l'adhesió de Grècia.

1982.- Groenlàndia, província autònoma danesa, es retira de la CE després d'un referèndum.

1986.- Espanya i Portugal ingressen com a membres de la CEE: 12 membres.

1987.- Entra en vigor l'Acta Única.

1989.- Àustria sol·licita l'adhesió a la CE. Caiguda del Mur de Berlín. La CE dissenya el programa PHARE (programa per a la reforma econòmica i política de països de l'Est).

1990.- Signatura d'un acord amb Bulgària i es crea el BERD (Banc Europeu per a la Reconstrucció i Desenvolupament de l'Europa de l'Est). Reunificació alemanya, que suposa ampliació de la Comunitat ja que s'incorpora l'antiga RDA.

1991.- Cimera de Maastricht, els caps d'Estat o de Govern acorden el projecte de Tractat de la Unió Europea, amb una moneda única, administrada per un banc central independent i Política Exterior i de Seguretat Comuna.

1992.- Independència de Croàcia i Eslovènia. La UE manifesta la seva intenció d'ampliar les seves fronteres cap a l'Est. La CE reconeix la independència de Bòsnia i Hercegovina. Dinamarca rebutja en referèndum el Tractat de Maastricht.

1993.- Entra en vigor el Mercat Únic Europeu. Els danesos donen el "sí" al Tractat de Maastricht, amb un 56%. Neix oficialment la Unió Europea, UE.

1994.- Els noruecs rebutgen el seu ingrés en la Unió Europea, amb un 52,2 % de "no".

1995.- S'amplia la UE a quinze membres amb l'adhesió de Suècia, Finlàndia i Àustria. Entrada en vigor del tractat policial de Schengen entre Espanya, Portugal, França, Bèlgica, Luxemburg, Holanda i Alemanya. La resta dels membres de la UE s'han incorporat posteriorment, excepte Regne Unit i Irlanda.

1997.- Signatura del Tractat d'Amsterdam. Es planteja la creació d'una figura que representi la Política Exterior i de Seguretat Comuna.

1998.- Es crea el Banc Central Europeu i l'Oficina Europea de Policia (Europol).

1999.- Dimissió de la Comissió per "mala gestió" i "falta de control" en irregularitats detectades. Es nomena Javier Solana com a primer "Mister PESC" (Política Exterior i de Seguretat Comuna).

2001.- Tractat de Niça (mobilitzacions, repressió).

2002.- L'euro entra en circulació en 12 dels 15 països de la UE, Regne Unit, Suècia i Dinamarca s'autoexclouen. Semestre de presidència espanyola. Consell Europeu de Barcelona (mobilitzacions). Consell Europeu de Sevilla (mobilitzacions).

2003.- Presentació del projecte de Constitució Europea. Consell Europeu de Salònica (mobilitzacions, repressió).

2004.- Adhesió d'Eslovàquia, Eslovènia, Estònia, Hongria, Letònia, Lituània, Malta, Polònia, Txèquia i Xipre. Eleccions al Parlament Europeu. Signatura a Roma del Tractat pel qual s'institueix una Constitució per a Europa.

2005.- Referèndum sobre la Constitució Europea a l'Estat espanyol. Turquia comença negociacions per a la integració a la UE.

Amb el referèndum sobre la Constitució Europea a tocar, us presentem aquest dossier. Hi trobareu articles que han anat apareixent en diversos números de la nostra revista, Lluita Internacionalista, i al Correu Internacional, publicació de la LIT, sobre la Constitució Europea i la UE. Hem afegit les aportacions de dos companys per a la carpeta de materials de la jornada que vam organitzar a Barcelona el 18 de desembre passat sota el títol de Debats entorn de la Constitució Europea. Son els textos d'en Jaume Asens, aprofundint en els mecanismes repressius de la UE, i de la Miren Etxezarreta, amb una anàlisi econòmica de la Constitució Europea.

El referèndum serà la primera prova de foc que passarà la Constitució que consolida l'ofensiva neoliberal i el poder dels Estats contra els pobles. I malgrat certes oscil·lacions, les enquestes continuen ratificant les grans línies que traçava la famosa enquesta del CIS: la majoria dels enquestats que pensen votar ho faran pel sí; tot i que una majoria abassegadorament reconeix que no sap què és això de la Constitució Europea.

L'escenari que el Sí –el Govern, la patronal, les direccions de CCOO i UGT– ens han preparat es basa en evitar el debat, agitar la por i boicotejar el NO. Primer, van mantenir la Constitució tancada amb pany i forrellat lluny de qualsevol debat. Tot just fa sis mesos van haver-hi unes eleccions europees.

¿No sembla evident que l'eix central d'aquelles eleccions hauria d'haver girat entorn la discussió sobre el projecte de Constitució Europea, un text fonamental per a la UE? Nosaltres així ho vam creure i per això la nostra candidatura de reagrupament a l'esquerra dels partits parlamentaris (amb el MIA, el PCPE i companys a títol individual) duia el nom de "Per una Europa dels treballadors i els pobles: NO a la Constitució Europea". Doncs no, el projecte de Constitució europea no es va ni citar en la campanya, però, això sí, immediatament després de les Eleccions els Caps de Govern van decidir aprovar el projecte definitiu de Constitució que ara se sotmet a ratificació.

Des del bloc del Sí, s'agita el fantasma de la por. CCOO i UGT alerten de perdre el tren del suposat model social europeu. "Es tracta d'Europa" es l'eslògan de la campanya del PSOE, "per evitar l'aïllament" i apel·lant al sentiment europeista. També ens diuen que votar No, deixaria les mans lliures als EUA com a única potència... i ja se sap! Com si el que ells anomenen Europa no fos garantia d'opressió imperial d'altres pobles. Tampoc dubten a emprar el fantasma de l'extrema-dreta, doncs ens diu Montilla que "votar que NO és votar com l'ultradreta europea".

Alhora d'imposar el Sí, no han dubtat a abocar tots els recursos i boicotejar el no. Fins la Junta Electoral

Central els ha cridat l'atenció perquè la campanya pel Sí que havien engegat des del Govern amb recursos públics era del tot escandalosa. Ara, amb la campanya oficial engegada la desproporció és brutal: a tots els mitjans que el Govern ha gastat "per donar a conèixer la Constitució", s'afegeixen tots els espais en televisió i ràdio "en proporció a la representació parlamentària". Aquest és el Govern del "talante".

Però tampoc el NO des de l'esquerra parlamentària i de posicions nacionalistes ha volgut modificar aquest panorama. Primer es dediquen a marejar-nos amb la discussió de les llengües a la Constitució, que no a reclamar el dret d'autodeterminació dels pobles oprimits. Després es dediquen a qualsevol cosa llevat de posar-se a organitzar un moviment pel NO. El que passa és que aquesta esquerra parlamentària pel No (IU, ERC, IC) té els ulls més posats en trobar un lloc o participar d'un Govern que a rebutjar aquest text que va contra els treballadors/es i pobles europeus.

El No a la Constitució ha de ser el No a la UE. Per què en aquesta Unió Europea no hi cap constitució que ens sigui favorable, ni "una Europa possible". Aquesta és la Constitució que es correspon a la UE, que és el projecte de llarg abast de les patronals europees per intermediació dels Estats contra els treballadors i els pobles; i, en aquest context, la Constitució és un graó més, que ha de pintar d'inevitabilitat les noves retallades que ens preparen.

Només a la mobilització podem trobar la clau per capgirar la situació... i cal intentar-ho! La lluita del NO haurà de continuar –així sigui el resultat– amb les lluites quotidianes – contra la privatització de RENFE, IZAR, universitat o serveis públics, contra les deslocalitzacions o per les llibertats individuals i com a pobles. El NO a la Constitució Europea ha d'organitzar-se. Hem tingut exemples d'iniciatives positives com la dels Sindicalistes pel No des de Madrid, que a Catalunya recullen la "Xarxa contra els tancament i la precarietat" o el Corrent d'Opinió de CCOO a Girona. I amb les mobilitzacions de l'11 – amb els "tres tenors" (ZP, Schröder i Chirac) als quals, per desgràcia d'en ZP, s'ha afegit a última hora l'impresentable Berlusconi- i del 12 de febrer a Barcelona hi ha l'última gran oportunitat que serveixi per fer confluïr tot el treball de base.

NO a la Constitució Europea i NO a la Unió Europea!

L'11 i 12 de febrer totes i tots a Barcelona!

El 20 de febrer, totes i tots a votar NO!

LIT

NO A LA CONSTITUCIÓ de l'Europa del capital i la guerra

La Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT-CI) saluda a tots els activistes i organitzacions anticapitalistes presents al Fòrum Social Europeu de Paris-St. Denis.

Aquesta important Trobada té lloc enmig d'una greu crisi de l'ocupació colonialista de L'Iraq, precisament quan els govern europeus "democràtics" mostren el seu autèntic rostre unint-se al gran soci imperialista, **en legalitzar en el Consell de Seguretat de l'ONU la reconstrucció armada de L'Iraq.** Mentre, la seva rivalitat a quedat reduïda al no enviament de tropes i a esquivar la recollida per a una "reconstrucció" monopolitzada per les multinacionals americanes. Fins i tot el mateix paper de l'ONU, com a organisme al servei de la dominació imperialista, ha quedat clar per als pobles del món.

Aquesta política de l'imperialisme europeu està en concordança amb el seu suport formal a l'informe **Solana**, cínicament titulat "Una Europa segura en un món millor", on es treuen la màscara pacifista per **copiar el discurs reaccionari de "la guerra infinita" de Bush i on s'inscriuen en la doctrina militar de les "accions preventives", sostenint "la intervenció precoç, ràpida i, si és necessari, ferma de la Unió, a qualsevol lloc del planeta".** La UE, reconeixent la indiscutible supremacia militar dels EEUU, vol afirmar-se com "potència d'escala mundial" també en el terreny militar, buscant que els nord-americans la reconeguin com "aliada" i no com

vassall; per això ells reclamen que les intervencions es facin sota la cobertura de l'ONU, en la qual disposen de dret de veto.

El Fòrum ha tingut també lloc **en plena ofensiva dels principals Governos europeus contra els drets i**

controlats per la gran banca. Però no oblidem que, a mentre retallen radicalment les prestacions socials, ells baixen massivament els impostos a les empreses i als rics.

Un element clau en l'actual ofensiva és la temptativa d'imposar una **Constitució europea que garanteixi aquest curs reaccionari.**

L'octubre els Governos europeus es van reunir per a posar a punt el projecte elaborat per una Convenció antidemocràtica de notables. Ells continuen barallant-se a sobre el repartiment de poders i de la inclusió de les "arrels cristianes". Però no hi ha dubte que el text que finalment sortirà i que sotmetran de seguida a referendums de legitimació, és una **Constitució antidemocràtica, neo-liberal i imperialista: la constitució de l'Europa del Capital i la Guerra.**

conquestes dels treballadors: amb atacs generalitzats contra les pensions, les prestacions d'atur, la sanitat i l'educació públiques, amb acomiadaments massius a les grans empreses i la privatització de les estatals i dels serveis públics. El seu objectiu no és altre que **fer retrocedir les conquestes socials i les llibertats polítiques al període anterior a la II Guerra Mundial.**

A nom que les pensions seran insostenibles, tots apliquen la mateixa recepta: retardar l'edat de jubilació, estendre la base de càlcul per a reduir la suma de les pensions, augmentar els anys mínims de cotització i reforçar els plans privats

U N A CONSTITUCIÓ ANTIDEMOCRÀTICA

La Constitució pretén servir de **cobertura a les tendències cap a un "Estat fort", cada vegada més autoritari i sense control.**

El mateix procés d'elaboració de la Constitució, el menyspreu cap als pobles d'Europa, és un exemple de la manera d'actuar antidemocràtica dels Governos. La Constitució no és per res el fruit d'una sobirania popular sinó una simple "carta atorgada" pels dirigents. Una carta que, una vegada aprovada, es convertirà en inamovible ja que serà impossible modificar-la si un sol país

membre s'hi oposa.

Aquesta Constitució **ha eliminat tota referència als pobles d'Europa** i no deixa cap dubte que només els estats actuals tenen la paraula i que les nacions sense estat no tenen cap lloc a la UE i han d'**abandonar tota esperança de veure reconegut el seu dret a l'autodeterminació**. Però la Constitució va encara més lluny: aprova les mesures repressives que els estats puguin aplicar contra aquesta legítima aspiració dels pobles, com l'Estat Espanyol que es reafirma en els seus "funcions essencials" de "garantir la integritat territorial, mantenir l'ordre públic i salvaguardar la seguretat interior". És evident que les serioses amenaces del govern d'Aznar contra els bascos han trobat ressò en l'actual projecte de Constitució.

La Constitució consagra "un espai policial i judicial europeu" que **afavoreixi l'arbitrarietat dels governs, dotats d'una legislació cada vegada més repressiva i autoritària**. L'anomenada "Clàusula de Solidaritat" és especialment amenaçadora ja que estableix que la Unió mobilitzarà tots els mitjans, "inclosos els militars", per a "prevenir el risc de terrorisme i protegir les institucions democràtiques". Però, ¿qui avalua aquest risc i de què cal protegir a les "institucions democràtiques"?

Aquesta Constitució **posa en peus una estructura burocràtica fora de control**, en què els governs més forts i l'alta burocràcia de Brussel·les, confosos amb les multinacionals, pretenen continuar dictant les destinacions del continent, amb un Parlament europeu que els serveixi de cobertura democràtica per als seus atacs.

UNA CONSTITUCIÓ NEOLIBERAL

La premsa s'està fent eco del paper escandalós dels lobbies, dels grups de pressió de les grans empreses, enfront de les institucions europees. L'organització patronal europea UNICE és un bon exemple: "una veritable màquina amb capacitat per a analitzar fins l'última coma

els projectes de textos legislatius, amb la finalitat d'introduir les posicions patronals abans que aquests projectes siguin "escopits" de tornada al procés de presa de decisions". De la mateixa manera, "la relació entre el món dels lobbies i el de les institucions comunitàries és gairebé d'osmosi, amb un trasvàs continu de personal d'un a altre costat" (El País, 12/10/03)

La Constitució europea consagra aquest estat de coses i **legítima l'ofensiva del gran capital europeu per a posar fi a les conquestes dels treballadors**. Consagra un **espai únic que el gran capital pot fer i desfer al seu gust**, pot desplaçar-se en completa llibertat, convertir els salaris en precaris i disminuir-los, tancar les fàbriques i transferir-les als països de l'Est o al Tercer Món per a explotar els baixos salaris i l'absència de drets.

Particularment greu és el fet que la Constitució accepti com correcte, per omissió, l'Acord General per al Comerç de Serveis (AGCS), proposat per l'Organització Mundial de Comerç (OMC) i acceptat amb entusiasme per la UE. Aquest acord pretén assegurar que cap estat membre pugui resistir-se a la privatització dels serveis públics: estableix un tribunal dependent de l'OMC que farà valer – amb sancions i càstigs que el donen suport - les pretensions de les multinacionals enfront de tota legislació estatal que ells considerin com un obstacle al "lliure comerç".

Per contra, no hi ha cap "espai social únic" que garanteixi constitucionalment un mínim europeu de drets socials. El que es diu la "Carta de Drets Fonamentals", és una insolència enfront d'aquesta necessitat: constitueix una **"harmonització a la baixa" dels drets actualment reconeguts**, que són de per si extremadament precaris o inexistents en molts dels països de l'Est. Fins i tot el "dret al treball" a estat substituït pel "dret a treballar". Mentre, la Comissió eu-

ropea podrà promoure i coordinar la política econòmica al servei del gran capital; les polítiques socials i fiscals estaran sempre sota la competència dels estats membres. El Banc Central Europeu estarà sempre fora de qualsevol control i el dèficit zero es transformarà en norma constitucional. Ni tan sols es perme que aparegui la referència cínica a la «democràcia social avançada», que ha quedat condicionada al manteniment "d'una alta competitivitat". La Constitució garanteix igualment una **Política Agrícola Comú (PAC)** que ha estat denunciada per totes les organitzacions de petits agricultors perquè **durà a la ruïna a centenars de milers d'ells, en benefici dels grans terratenients i de les grans empreses agrícoles, orientades cap a l'exportació subvencionada i beneficiàries de la part del lleó de les subvencions agrícoles**.

UNA CONSTITUCIÓ XENÒFOBA I CONTRA ELS DRETS DE LES DONES

El projecte de Constitució defineix una Europa xenòfoba, transformada en fortalesa front una immigració que ella mateixa provoca amb l'explotació dels països dominats. Crea ciutadans europeus de primera i de segona classe obrint la porta a l'establiment **d'una categoria inferior** a la de ciutadà ple per als "residents de llarga durada no comunitaris". El ministre danès de "la integració", Bertel Haarder, ha donat bé el to dels governs recentment, incitant als ajuntaments a assignar als immigrants beneficiaris d'asil polític "els treballs més bruts i menys pagats", en lloc de "deixar-los viure de l'ajuda de l'Estat": "Cal posar-los a espellar visons i a treballar amb els porcs. Cap treball ha de ser poc per a ells. La Constitució no reconeix tampoc **els drets de les dones**, en particular el dret a la contracepció i l'avortament, ni els ple drets a les unions de fet.

UNA CONSTITUCIÓ IMPERIALISTA

La Constitució consagra aquesta Europa que **garanteix la nova doctrina militar dels "atacs preventius"** de Solana; **legítima l'ocupació militar de L'Iraq i sosté el monopoli de les armes de destrucció massiva en mans de les grans potències imperialistes** i dels seus aliats més fidels com Israel. Una Europa imperialista que, al mateix temps que *"respectarà les obligacions derivades de la seva participació en l'OTAN"*, permetrà a França i Alemanya desenvolupar una força conjunta, "i el marc de la Unió".

La Constitució dóna carta de ciutadania a una Europa imperialista, que les multinacionals fan la seva competència, amb els nord-americans, en **el pillaje d'Amèrica llatina, Àfrica i Àsia**, com vam acabar de veure amb la companyia Repsol en la "guerra del gas" que ha estat el detonant de la revolució boliviana. Una Europa bolcada al pillaje dels països dominats, a través del deute extern i d'allò que anomenen cínicament les "ajudes al desenvolupament", transformades en instrument "ajust estructural" que condemna països sencers a la dependència, la pobresa i el subdesenvolupament.

Aquesta Constitució és també la de la recolonització dels països de l'Est, rics en mà d'obra especialitzada, un bon mercat sense drets. Aquests països, traumatitzats per un decenni de restauració salvatge del capitalisme i incorporats com socis europeus de segona classe, són lliurats a les multinacionals europees, que aprofiten l'ampliació per a obligar als treballadors de l'actual UE "a acceptar" la pèrdua de drets i conquestes en honor de la "competitivitat". És també l'Europa que vol recolonitzar el Magrib, a través de la constitució d'una "àrea de lliure comerç".

EL PAPER VERGONYÓS DE L'ESQUERRA OFICIAL FRONT LA CONSTITUCIÓ

El projecte de Constitució no és només producte de la dreta europea sinó també el **fruit de l'acord entre ella i la socialdemocràcia, sense el suport de la qual no tindria cap viabilitat**. En realitat, fins i tot buscant molt, és **impossible trobar les diferències entre Schröder i Blair, en el que concerneix a Chirac, Berlusconi o Aznar**. Amb el temps, no són només els partits socialistes en el govern els qui sostenen la Constitució sinó **també els qui estan en l'oposició comparteixen aquest projecte reaccionari**, comproment-se a respectar-ho i aplicar-ho quan accedeixin al govern.

Hem de denunciar també els **antics partits comunistes** que, presentant-se com l'esquerra de la socialdemocràcia, es neguen a rebutjar aquesta constitució i li donen suport "amb crítiques", dient que aquest és *"un punt de partida"*, que cal desenvolupar en un sentit "social". Ells també **comparteixen la gran responsabilitat** d'afermar aquesta Europa reaccionària, neoliberal i imperialista.

ORGANITZAR EL FRONT DEL NO A LA CONSTITUCIÓ

Organitzar el front del NO es transforma en una **tasca prioritària per al moviment antiglobalització i totes les forces anticapitalistes europees**, en particular front la perspectiva de la realització de referendums en cada Estat l'any pròxim. Aquestes consultes ofereixen una magnífica ocasió per a convocar als joves, els treballadors i les nacionalitats oprimides a demostrar un rebuig massiu a aquesta Europa reaccionària, enemiga dels treballadors, de la joventut i els pobles.

El Forum Social Europeu a París-St. Denis és una gran ocasió per a articular una campanya europea massiva pel NO. Es tracta d'organitzar una activitat unitària intensa, que pugui arribar fins l'últim racó del continent, destinada a desemascarar el caràcter d'aquesta "Unió Europea" i a rebutjar la Constitució que es proposa.

Una campanya que permeti difondre els continguts alternatius d'una Europa dels treballadors i els pobles, dels drets socials i econòmics, de les llibertats democràtiques, de la solidaritat amb els immigrants i els països oprimits i de la lluita contra la guerra imperialista.

**Aportació de Miren Etxezarreta a la Jornada del 18/12/04.
Tros del Euromemorandum de 2004 dels economistes
europeus sobre la Constitució europea**

La Constitució no ajuda per al Model Social Europeu

L'esborrany de Constitució va ser adoptat en un segon intent a la cimera de la UE de Brussel·les el 18 de juny i signat pels caps d'estat el 29 d'octubre del 2004. Cap apreciar la intenció de passar d'una unió bàsicament econòmica i monetària a una unió política amb major visibilitat i unitat en el món i major cohesió interna. També és positiu que la Constitució, que ara haurà d'experimentar el procés de ratificació, contingui cert nombre d'elements positius com la carta dels drets fonamentals (part II) i la referència als valors socials i polítics en la part I que han de formar les bases de les institucions i activitats conjuntes de la UE. Entre aquests elements el valor de la solidaritat mereix un esment especial perquè en l'actual document se li concedeix un pes molt major que en els anteriors Tractats. I també cap assenyalar positivament l'èmfasi que es posa en el caràcter democràtic de la UE en determinats articles de la part I i II. Aquests articles s'han de prendre com a criteris fonamentals i punts de referència en l'avaluació de l'essència i orientació general de la Constitució en el seu conjunt durant l'actual procés de ratificació.

No obstant això, hem de presentar serioses objeccions a parts centrals de la Constitució. Deixarem de banda aquí el problema de la política de seguretat i defensa orientada essencialment cap a un compromís militar més fort. A pesar que naturalment es tracti d'una qüestió que ens preocupa en tant que ciutadans i ciutadanes, ens limitarem en aquest treball a la política econòmica i social, que és la matèria en la qual ens hem especialitzat i hem treballat professionalment. La nostra crítica es basa en el persistent dèficit democràtic i les normes esbiaixades i aspectes contraproductius que la Constitució incorpora pel que fa a l'economia.

El persistent dèficit democràtic

El nivell primer i més general consisteix en les severes i persistents deficiències en l'estructura democràtica i en els procediments legislatius de la Unió, que afecten a la Constitució en el seu conjunt i afebleixen la seva capacitat de servir com a base legal estable al Model Social Europeu. La deficiència més important és el fet que el Parlament Europeu, a diferència de qualsevol altre parlament de les societats democràtiques, segueix sense tenir el dret a iniciar actes legislatius de la Unió. Només pot demanar a la Comissió que faci propostes legislatives, però la Comissió no està obligada a acceptar aquestes peticions (encara que hagi explicat els motius per a no fer-ho, Art.III-332) i si aquestes propostes no s'accepten no és possible legislar. Un altre punt a tenir en compte és que, malgrat s'ha més que duplicat el nombre d'àrees en les quals el Parlament Europeu (PE) pot inter-

venir en el procés legislatiu, les qüestions centrals com la fiscalitat i els interessos i drets dels treballadors segueixen quedant fora de l'abast del Parlament. A aquestes àrees, la Convenció ha afegit l'eliminació de la participació i intervenció parlamentària en les negociacions sobre el comerç (Art.III-315), encara que el PE conserva el dret a rebutjar els seus resultats. Aquest aspecte és especialment problemàtic en relació a les negociacions en curs per a la pretesa liberalització total dels mercats de serveis en el marc del GATS. Tampoc és cert que l'elecció del president de la Comissió pel parlament a partir del 2009 sigui un gran procés democràtic, perquè la Comissió només pot confirmar o rebutjar el candidat que proposa el Consell Europeu. Finalment, és una clara reculada que en l'últim minut els caps d'estat introduïssin canvis en les declaracions i "explicacions" annexes al text de la Constitució en el sentit que els drets socials essencials de la "Carta dels Drets

Fonamentals de la Unió" retrocedeixen i disminueixen fins a quedar en la dimensió de cada nivell nacional. Per exemple, en l'Art. II-88 de la Carta es diu que els treballadors tenen el dret "a negociar i concloure convenis col·lectius, en els nivells adequats, i, en cas de conflicte d'interessos, a emprendre accions col·lectives per a la defensa dels seus interessos, inclosa la vaga". Però en les corresponents "explicacions" es diu: "Les modalitats i límits per a l'exercici de les accions col·lectives, inclosa la vaga, han de sotmetre's a les lleis i pràctiques nacionals, incloent la qüestió de si pot produir-se en paral·lel en diversos estats membres". Segons la Carta es podria esperar el reconeixement del dret de vaga per a tota la Unió, però en les explicacions – que només en el últim minut es van afegir com part integrant del text constitucional i que "seran preses degudament en compte pels òrgans judicials de la Unió i dels Estats Membres" (Art. II-112) – aquest dret queda clarament revocat.

Dissabte 18 de desembre
Debats entorn el

a la Constitució Europea

10-12h
Taller 1. "La UE i els drets dels pobles: una Europa dels estats"
 Iñaki Gil de San Vicente, Betasuna
 David Fernández, membre de l'Ateneu La Torna
 Josep Lluís del Alcázar, Lluita Internacionalista
 Roser Veciana, ex regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona

12.30-14.30h
Taller 2. "La política econòmica a la UE: privatitzacions, deslocalitzacions, precarietat i desmantellament dels serveis públics"
 Miron Etxebarria, Seminari d'Economia Crítica
 Taïfa i professora d'Economia de la UAB
 Amando Vero, comitè de vaga dels treballadors de circulació de RENFE
 Diego Rojas, Comitè Intercentres de SEAT
 Esther del Alcázar, Lluita Internacionalista

16-18h
Taller 3. "Política Exterior de la UE: Mòr àrab, Amèrica Llatina i els Estats de l'Est. El reciclatge de l'imperialisme europeu"
 Nasser Bayan, Comunitat Palestina a Catalunya
 Rachid El Aguni, llicenciat en filosofia per la Universitat de Foz, Estudiants Revolucionaris del Marroc

Horacio Tamburini de la Central de Treballadores de Argentina
Cristina Mas, Lluita Internacionalista

19-20h
Taller 4. "L'Europa-Bànker i el nou marc repressiu"
 Sebastià Salells, advocat defensor a l'Organització Estany i autor de la querrel·la contra l'Estat Espanyol per les tortures de 1992
 Jaume Asens, membre de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i de l'associació d'advocats europea AED
 John Okorom, del col·lectiu d'immigrants subsaharianos desallotjats de la plaça André Malraux i membre de la Casa de Treballadors Africans
 Sílvia Ripau, Lluita Internacionalista

Lloc: RAI, Carrer Carders, 12, Metro Arc de Triomf
Inscripció gratuïta - Dossier de material: 5 euros

LI
 Lluita Internacionalista

luchaint@telefonica.net ■ www.li-litci.com

l'evidència empírica dels últims 10 anys no confirmava l'enfocament teòric de la política econòmica subjacent en els Tractats de Maastricht i Amsterdam. També ha volgut ignorar l'àmplia discussió suscitada entorn de i les crítiques a l'agenda política neoliberal. Si hagués volgut assabentar-se s'hauria mostrat més cauta en les seves prescripcions i més oberta a nous coneixements i recomanacions de polítiques. Això no s'ha fet i això fa extremadament

La competència com a principi rector de l'economia. La Constitució manté el marc teòric general de l'economia del benestar neoclàssica segons la qual els drets de propietat, els mercats lliures i oberts i els preus estables són condicions necessàries i suficients per al benestar econòmic i social general. El mercat i la competència són el marc global del desenvolupament econòmic. En aquest sentit la Constitució repeteix les formulacions mancades de sentit dels Tractats quan imposa "el principi d'una economia de mercat obert que afavoreixi una eficient assignació de recursos..." transformant una hipòtesi (basada en nombrosos supòsits molt discutibles) en una obligació legal. Es permeten certes excepcions a la regla de la competència, però només sota certes circumstàncies estrictament definides i que han de ser rígidament vigilades pel que fa a la seva prolongació en el temps.

El complement teòric i històric que representa l'altra cara de l'economia de mercat dirigida per la competència, o sigui, un sector públic sota control polític democràtic, queda totalment exclòs tant del text dels Tractats com de la Constitució. Els serveis públics, un concepte central en la tradició de la majoria dels estats membres, es mutilen i converteixen en "serveis d'interès econòmic general" en els Tractats i aquesta formulació es repeteix a la Constitució (III-122). La discussió que va començar en els últims anys sobre la necessitat i funcions d'un sector públic democràtic com un pilar necessari per a una bona actuació econòmica i la cohesió social i benestar per a tots no ha trobat el seu reflex en una perspectiva més àmplia a la Constitució. Per contra, la nova provisió de l'article III-122 mostra de nou la prioritat de les regles de la competència com a principi fonamental i en l'invocar-la a l'art. III-166 i III-167 dóna als serveis d'interès econòmic general un espai de maniobra molt reduït. Aquesta asimetria sintonitza perfectament amb les activitats de la Comissió que posa la major obstinació a completar el mercat únic i en particular a crear un mercat únic per als serveis, mostrant-se per altra banda molt reticent a prendre mesures que

difícil i a tots els objectius pràctics impossible, canviar l'orientació de la política econòmica, com ja s'havia fet en el passat. Dóna la sensació que els qui fan les polítiques ha aprofitat l'oportunitat de protegir-se a ells mateixos de les conseqüències de la crítica teòrica i dels rebuigs i les conseqüències polítiques del creixent atur i desigualtat congelant l'agenda neoliberal a la Constitució i fent-la pràcticament invulnerable. Amb això no només prenen una actitud profundament acientífica, sinó també un procediment ademocràtic. A partir d'aquestes crítiques arribem a la conclusió que qualsevol Constitució hauria de ser més oberta que l'actual. Hauria de contenir i ancorar els valors, objectius i institucions bàsics del Model Social Europeu i deixar determinades regles i procediments del seu funcionament – per exemple, els procediments de control i sanció dels déficits excessius – a les lleis i regulacions europees.

Els nostres punts de crítica més específics sobre l'orientació de la política social i econòmica de la Constitució són els següents:

Esbiaixades i contraproductives: les regles per a les polítiques socials i econòmiques

En relació a les provisions sobre política econòmica i social de la Unió que figuren en la part III de la Constitució denunciem que l'actual curs neoliberal de la política econòmica i social s'hagi transformat en un imperatiu constitucional. Amb això es tanca en la pràctica qualsevol canvi d'orientació. Creiem que la política econòmica i social de la UE és errònia i l'ha conduït a una camí de creixement lent, alt atur i creixent desigualtat. Però fins i tot en el cas que no fóssim crítics amb aquesta política seguiríem pensant que les polítiques econòmiques i socials han de quedar obertes al debat científic i polític i a canvis d'orientació si els resultats de la crítica i el debat o noves majories polítiques propicien aquests canvis. Ja ha succeït amb anterioritat s'ha de tancar amb pany i forrellat la porta a nous canvis, que és exactament el que ha fet la Convenció. Simplement, no ha volgut adonar-se del fet que

estabilitzin i reforcin els serveis d'interès general. La Convenció ha adoptat la visió neoliberal que la democràcia acaba on comencen els negocis.

Competència ruïnosa i dúmping social. A pesar que el nombre de decisions del Consell que han de prendre's per unanimitat ha disminuït de forma considerable, les que queden es refereixen a àrees essencials per al desenvolupament econòmic i social de la UE, en concret els impostos, el lliure moviment de persones i els drets i interessos dels treballadors i treballadores. La falta d'un marc de regulacions comunes en aquestes àrees propiciarà una ruïnosa competència i el dúmping social. La competència fiscal que ja va començar fa anys s'ha exacerbat després de l'ingrés dels nous països i mina les bases financeres de la política a favor d'un creixement sostenible, la plena ocupació i el benestar social dels estats membres, així com a nivell europeu. La competència entre salaris baixos i menors beneficis socials no només actua contra els valors de solidaritat que s'invoquen amb freqüència en la part I i II de la Constitució. També redueixen el consum privat com a component més important de la demanda agregada i fan dependre el creixement econòmic d'excedents per compte corrent cada vegada majors, difícils de mantenir. Per això seria desitjable que es prenguessin mesures a nivell europeu contra una competència

fiscal excessiva i contra el dúmping social adoptant certs nivells mínims en fiscalitat, condicions de treball, salari mínim i seguretat social. Aquests nivells no deurién venir determinats per la Constitució, sinó per una llei europea. Si per a la promulgació d'aquesta llei es requereix la unanimitat – com en el cas de la Constitució (art. III-210) – és molt dubtós que mai s'aprovi i que s'arribin a dits nivells. La perspectiva alternativa que cert nombre d'estats membres introdueixen aquests nivells mínims en un marc de "l'increment de la cooperació" pot representar una manera de sortir del impàs però generarà nous problemes de divisió al si de la UE.

Política macroeconòmica contra el creixement i la plena ocupació. Les provisions de la part III de la Constitució sobre política monetària i econòmica no tenen en compte les formulacions progressistes de la part I i per tant no es poden transformar en les concrecions progressistes corresponents. Tot i que des de fa més d'una dècada s'estan experimentant les nocives conseqüències que per al creixement i l'ocupació té una política monetària i fiscal obertament restrictiva, la Constitució manté les estretes i detallades regles dels Tractats de Maastricht i Amsterdam i els dóna l'estatus d'imperatius constitucionals.

Encara que no es pot negar i no es nega que la política *monetària* té influència en el creixement i

l'ocupació, la Constitució manté la prescripció que la política monetària europea no ha de cooperar, ni coordinar-se, ni on sigui necessari buscar un compromís entre els diversos objectius macroeconòmics de creixement, ocupació i estabilitat de preus, sinó que ha de considerar aquest últim com el objectiu rector al qual han de subordinar-se la resta d'objectius. El suport a la política econòmica general de la Unió es condiona al manteniment de l'estabilitat de preus. És evident que el control de la inflació és un objectiu desitjable per a la política econòmica, però també ho és l'estabilitat en l'ocupació (amb altes taxes d'ocupació), un desenvolupament sostenible i el benestar social. Si no poden arribar-se a tots els objectius alhora, la política econòmica ha de prendre compromisos i determinar les prioritats a seguir. Per això és precisa la cooperació, la discussió i procediments de presa de decisions democràtics. Però les normes per les quals es regeix la política monetària impedeixen aquesta coordinació assignant una prioritat constitucional a l'estabilitat de preus. Aquesta asimetria ve recolzada per la provisió que el BCE actua amb completa independència i cap institució europea (incloent el Parlament Europeu) ni cap estat membre han intentar exercir cap influència en la seva política. Aquest procediment és contraproduent i no democràtic.

- Les regles de la *política fiscal* de la Constitució es limiten a la prescripció que els estats membres han d'evitar déficits públics excessius, els quals al seu torn es defineixen en el protocol corresponent com a déficits superiors al 3% del PNB. Aquesta norma, que es remunta al Tractat de Maastricht de 1992 i es va reforçar el 1997 amb el Pacte d'Estabilitat i Creixement (PEC) (fent-lo fins i tot més sever en situar l'exigència d'un pressupost equilibrat en el cycle econòmic i posant el límit màxim de déficit en el 3 per cent) ha tingut també efectes nocius en el desenvolupament de l'economia europea de la passada dècada. El fet que

un nombre creixent de països l'anessin trencant en els últims anys va desencadenar la discussió sobre la necessària reforma del PEC i la seva substitució per unes regulacions més flexibles que promoguessin el creixement. No obstant això, si les regles sobre el dèficit dels Tractats es traslladen a la Constitució no cap la possibilitat d'assignar un ventall de tasques més ampli a les polítiques fiscals. Un

representant dels pobles europeus.

No existeixen instruments europeus efectius per a promoure l'ocupació. Comparades amb les fortament restrictives normes sobre polítiques monetàries i fiscals, les provisions sobre ocupació – que només es van introduir en el Tractat d'Amsterdam venent la forta resistència de diversos estats membres – segueixen essent

extremadament febles i es limiten a les polítiques del mercat de treball. Malgrat que puguin tenir alguns efectes per a determinats grups de desocupats, no poden estimular l'ocupació a escala macroeconòmica. La Convenció ha perdut l'oportunitat de corregir l'asimetria òbvia dels objectius i instruments europeus pel que fa a l'ocupació. La plena ocupació que s'esmenta en la part I (Art. 1-3) com objectiu

enfocament més ampli consideraria els pressupostos públics com un instrument important per a promoure l'activitat econòmica, l'ocupació i el benestar; el criteri que mesuri unes finances públiques sòlides hauria de ser el seu comportament en relació a aquests objectius en comptes de l'equilibri pressupostari. La reforma del PEC reforçaria la coordinació de la política fiscal en el sentit positiu d'activitats conjuntes per a la provisió dels béns públics europeus, l'estabilització econòmica i la cohesió social. Però el redactat de la Constitució presenta un obstacle per a unes reformes tan necessàries.

- Un element addicional contraproduent en relació a les finances públiques és la provisió (a l'Art. 1-53,2) que el pressupost europeu no ha d'incórrer en cap tipus de dèficit (i no només evitar els dèficits "excessius" com s'exigeix per als estats membres). També aquesta regla exclou la flexibilitat financera de la UE que, no obstant això, seria necessària perquè la Unió tingués poder i credibilitat per a actuar com

de la Unió, no juga cap paper en la part III quan es tracta de com aconseguir-lo i amb quins instruments (i ni tan sols s'esmenta a excepció de l'article 1-3). Aquí el paper de la UE és molt feble. Tot i que es diu que "la Unió i els estats membres treballaran en el sentit de desenvolupar una estratègia coordinada d'ocupació" la contribució de la Unió a aquest pilar central del Model Social Europeu es limita a una vigilància contínua, facilitant, donant suport i complementant "on sigui necessari" la cooperació entre els estats membres i la formulació d'un es de les orientacions anuals (no vinculants) per a les polítiques d'ocupació dels estats membres. Aquestes orientacions se subordinen i han d'estar en sintonia amb les "Orientacions de Política Econòmica", l'obstinació central de la qual és crear mercats oberts i l'equilibri dels pressupostos públics. Tot i que els amplis i regulars informes i discussions sobre ocupació a nivell europeu han millorat el nivell d'informació i desenvolupat una certa dinàmica pròpia, la UE no té instruments per fer una política d'ocupació activa.

No s'assignen recursos del pressupost de la UE destinats a l'objectiu de l'ocupació, i el comitè d'ocupació (Art. III-208) ni tan sols s'esmenta (a diferència del comitè de les regions) en la llista d'institucions de la UE en la part I de la Constitució.

La Convenció ha perdut l'oportunitat de corregir l'enorme biaix del Tractat a favor de l'estabilitat de preus i de considerar la consecució de la plena ocupació en la Constitució com un pilar d'igual importància, donant a la UE els instruments capaços d'evitar "l'atur excessiu".

Una capacitat molt limitada per a promoure l'increment del benestar social a la UE.

El capítol sobre política social queda supeditat a la "necessitat de mantenir la competitivitat de l'economia de la Unió". A diferència del capítol sobre ocupació obre la possibilitat d'adopció de certes lleis o lleis marc que no només "estimulin" la cooperació entre els estats membres sinó que també "estableixin les exigències mínimes per a la seva realització gradual, tenint en compte les condicions i normes tècniques de cadascun dels estats membres." No obstant això, les formulacions contenen també un cert nombre d'avertiments que fan molt difícil l'adopció de regles que tinguin un efecte positiu real sobre les persones. A més, en camps importants de la política social – la seguretat social i la protecció dels treballadors, especialment quan acaba el contracte de treball, en la seva representació, en la defensa col·lectiva i en la participació i condicions de treball per als ciutadans de tercers països – s'exigeix el vot per unanimitat, i les dues àrees essencials de política de benestar – el combat contra l'exclusió social i la modernització dels sistemes de protecció social – queden totalment excloses de les regulacions europees vinculants.

Com a conclusió d'aquesta breu revisió podem afirmar que la present Constitució és molt insuficient. No fa cap contribució positiva i en alguns aspectes representa fins i tot un obstacle per al desenvolupament del Model Social Europeu.

Europa com a espai policial i militar: “l'agenda oculta” de la Unió

Com és sabut, el Tractat de Maastricht de 1992 va estructurar a la Unió Europea com una mena de temple greco-romà amb un frontispici (el preàmbul), tres pilars i una base (les disposicions finals). Els tres pilars o columnes d'aquest temple són les comunitats europees, lligades per la unió monetària i econòmica; la política exterior i de seguretat comuna (PESC) i la cooperació en matèria de seguretat interior i política judicial. Es tracta, en realitat, dels tres pilars de l'Europa neoliberal (mercat, exèrcit i policia) sostinguts per tres instàncies cabdals: el Banc Central Europeu, l'Euroexèrcit i l'Europol.

Si bé un dels propòsits centrals del Projecte de Constitució per a Europa proposat per la Convenció ha estat unificar la personalitat jurídica de la Unió (article 6), la filosofia “seguritària” de fons s'ha mantingut gairebé inalterada. Les energies dirigides a la creació d'un espai policial europeu i a la definició de polítiques repressives que es remunten més enllà del propi model d'integració política i econòmica, no han trobat grans obstacles en l'actual procés de constitucionatització. L'objectiu d'aquest article, precisament, és explicar alguns elements clau d'aquest model “seguritari” europeu i de la seva evolució més recent, sobretot com a conseqüència del clima “d'excepció generalitzada” instal·lat amb els esdeveniments de l'11 de setembre de 2001.

Un punt de partida indefugible en una anàlisi d'aquest tipus és la constatació, en un món cada vegada més globalitzat i “postmodern”¹, de les transformacions sofertes per un dels elements definitoris de l'Estat nació: el monopoli de la força. La sobirania, en efecte, recau cada vegada menys en els Estats, de manera que el pas de la modernitat a la postmodernitat i la construcció

d'espais policials i de polítiques “seguritàries” que superen les fronteres estatals es converteixen en factors bàsics per a comprendre l'evolució d'espais supra-estats com pot ser la Unió Europea.

El nou context postmodern suposa l'existència de noves dinàmiques de subsumpció de la societat al capital². Aquestes dinàmiques, originades en el pas de la subsumpció formal del treball a una subsumpció real, comporta al seu torn la creació de noves lògiques de sobirania. Així, encara que la sobirania de l'Estat nació ha entrat en crisi, els seus elements constitutius s'han mantingut, transferint-se a altre lloc. Segons Hardt i Negri, estariem abans una nova sobirania, la *sobirania imperial*, en la qual l'imperi apareix com “el subjecte polític que regula els intercanvis globals, (com) el poder sobirà que governa el món”³.

La consolidació de l'espai social europeu, precisament, només pot entendre's en aquest context en el qual s'experimenten noves formes de control i disciplina. La guerra pot considerar-se un exemple d'això. I és que avui la guerra “construeix sobirania, la política sobirana, igual que ahir la constituïen la disciplina i el control”⁴. És la formació mateixa de l'imperi la qual ens ha situat a l'interior d'una *guerra que crea ordre*. I és només a través de la guerra que pot concebre's la nova sobirania imperial.

El recurs a aquesta dinàmica de la guerra, no obstant això, no es limita a les relacions exteriors o a les funcions clàssiques conferides als exèrcits. En l'actualitat, la

seguretat interior i exterior tendeixen a solapar-se, i les funcions militars i de policia a confondre's. Noves dinàmiques de disciplinament i control que excedeixen les utilitzades en l'època moderna tenen lloc. No cal, en tot cas, esperar a l'11 de setembre per a advertir la importància que va adquirint la funció de la guerra com a creadora d'ordre. Les intervencions en el Golf i en la ex-lugoslàvia permeten ressituar les fronteres, les elits, la nova legalitat i les institucions. Semblant al que passa a Gènova, on el poder recorre a dispositius propis de la guerra per a vèncer al “moviment de moviments”, que construeix la seva resistència a partir dels seus propis cossos.

D'aquesta manera, tant en les funcions tradicionalment reservades a la policia com en les confiades als exèrcits s'introdueix una nova filosofia que trenca amb les bases mateixes del dret liberal i de l'estat modern: la doctrina de la prevenció. És aquesta nova aproximació, en efecte, la que impregna les “guerres preventives” que es desencadenen al llarg del planeta, però també les noves doctrines procedents dels Estats Units que recolzen les polítiques de

“tolerància zero” i es caracteritzen per actuar preventivament, i utilitzant el *labelling* (la pertinença a un grup) com a *modus operandi*. En aquestes noves dinàmiques de guerra global preventiva és central la construcció quotidiana de “l’enemic”. Un enemic contínuament construït i inventat, que paradoxalment no pot ser vençut mai⁵.

Sobre aquest rerafons, els esdeveniments del 11 de setembre a Nova York i del 11 de març a Madrid permeten utilitzar l’excusa del “terrorisme” per a justificar l’aprovació d’un conjunt de mesures normatives de caràcter “ultrasecuritari” inspirades en la “cultura de l’emergència” dels anys 70 i en les polítiques repressives abans citades. Però no es tracta, en qualsevol cas, d’un gir radical en les polítiques de seguretat. Simplement, aquests fets “nous” es presenten com excusa per a consolidar i legitimar mesures que ja s’havien engegat.

La promoció de Europol i de les llistes de dissidents (fitxers Sirene), l’aprovació del Eurojust i de l’ordre europea de detenció (euro-ordre) o l’impuls d’una definició comuna de terrorisme, constitueixen potser els canvis més rellevants ocorreguts en els últims anys en l’àmbit de les polítiques “seguritàries” de la Unió. La seva introducció ha suposat la subversió de drets i garanties històrics alhora que ha contaminat i envaït el conjunt de l’entramat normatiu europeu, configurant així un inèdit horitzó repressiu.

Però, on rastrejar els orígens d’aquest monstre autoritari desproveït de tot control democràtic?

La creació d’un espai policial de “seguretat interior”

Segons Amadeo Recasens, “des de finals del segle XIX pot apreciar-se ja una clara vocació de cooperació policial a Europa. La història del desenvolupament de les estructures policials europees està íntimament lligada als esdeveniments socials i polítics de l’època i a la creixent preocupació dels governs enfront de la progressiva internacionalització dels moviments obrers marxista i anarquista (...) Però no és fins a després de les dues guerres mundials que

la creació del Mercat Comú va suposar una tímida transnacionalització dels mecanismes policials”⁶.

És en aquest període, precisament, quan cobra importància Interpol (*International Criminal Police Organization*). Els seus orígens reals es remunten a una trobada de policies de 17 països al Principat de Mònaco, el 1914, encara que els seus orígens formals solen situar-se el 1956. La massiva

presència i control dels vencedors de la Segona Guerra Mundial en l’organització va fer que aquesta quedés pràcticament sota tutela francesa. En les últimes tres dècades, l’organització ha experimentat un notable creixement, arribant a operar a gairebé 200 països. Això no ha impedit, no obstant, l’existència de greus problemes derivats de la falta d’homogeneïtat en les regulacions dels diferents països, la falta d’un estatut jurídic internacional o els dubtes sobre la confidencialitat de la informació que gestiona.

De manera paral·lela al funcionament de la Interpol, l’any 1976 es constitueix el Grup de Trevi, integrat pels Ministres de Justícia i Interior, amb l’objectiu de coordinar la lluita contra “el terrorisme, el radicalisme, l’extremisme i la violència internacional”. Malgrat autoproclamar-se d’àmbit europeu, el Grup es va convertir progressivament en un centre de planificació policial informal, fora del control del Parlament Europeu. “En el que concerneix al Grup de Trevi –sosté Recasens– pot dir-se que el

seu status i integració en la Comunitat Europea van ser alhora la seva salvaguarda i el seu principal factor de cohesió, ja que els debats no van versar en cap cas sobre la seva naturalesa i les seves formes, concentrant-se en criteris d’eficàcia. Al mateix temps, no obstant, tot això va impedir el seu control per part d’estructures nacionals o internacionals”.

Quan va entrar en vigor el Tractat de la Unió, el Grup de Trevi va desaparèixer. No obstant això, durant els anys vuitanta i principis dels noranta es va superposar amb altra estructura policial europea. En 1985, en efecte, es va signar el Tractat de Schengen, amb l’objectiu de crear un espai de cooperació policial entre governs en previsió de la supressió de les fronteres interiors. Es van establir normes comunes de repatriació, xarxes de cooperació policial i modalitats de persecució transfronterera, una política comuna d’asil i l’examen per part d’un únic país dels expedients d’asil. Igualment, es va crear el Sistema d’Informació Schengen (SIS) amb seu a Estrasburg. El seu objectiu era funcionar com una mena de macrofitxer, això és, com una base de dades d’estrangers procedents de tercers països als quals se’ls hagués denegat l’entrada o la concessió d’asil, accessible al seu torn als bancs de dades dels SIS nacionals⁷. En un començament el SIS va ser concebut com un sistema nuclear, al que es connectarien altres subsistemes d’informació com Eurodac, Sirene o el que seria el banc de dades de Europol, però a poc a poc tots ells van tendir a fondre’s en un mateix sistema integrat de registre.

L’Eurodac, precisament, va ser creat amb la finalitat d’emmagatzemar fins a per deu anys les empremtes dactilars dels sol·licitants d’asil majors de 14 anys i dels declarats refugiats, així com les dades d’estrangers que es trobessin en les situacions dalt esmentades (denegació d’entrada o d’asil).

El Sirene (*Supplementary Information Request at the National Entry*) es va concebre com un sistema ràpid d’intercanvi d’informació sobre persones i objectes registrats en el SIS. En constant evolució, encara funciona d’acord a un ma-

nual secret, sense cobertura legal i sense estar contemplat en el Tractat de Schengen. El seu objectiu és aconseguir informació més sensible i "menys rígida" que el SIS, que arxiva informació més limitada i estandarditzada.

La JSA (*Joint Supervisory Authority*), per la seva banda, és l'oficina de control del SIS, però té greus dificultats operatives. També manca de capacitat sancionadora i el seu control no és rellevant, ja que, segons el seu propi informe de 1998, té dificultats per a garantir la integritat de les seves dades, els quals poden ser modificades sense deixar rastre per als seus usuaris⁸.

Després del Tractat de Amsterdam, en tot cas, l'entramat normatiu de Schengen va ser traslladat a les estructures de la Unió Europea. A resultes d'això, els assumptes relacionats amb estrangers, asil i migracions, que en principi afectaven Justícia i Interior, es van integrar en el denominat tercer pilar, basat en l'adopció d'acords intergovernamentals i exclòs, per tant, del control del Parlament Europeu i del Tribunal de Justícia.

La tendència actual ha estat a la integració de competències en una única estructura, l'Europol. Com a derivació del Grup de Trevi, es va crear un "grup d'immigració" i un de "coordinació jurídica" que, després del Tractat de Maastricht, es van unificar en un únic "grup de coordinació". D'allí va sorgir Europol, la policia europea, que va iniciar les seves activitats l'1 de juliol de 1994. Inicialment va ser concebuda com una unitat encarregada de coordinar les tasques antidroga, però a poc a poc va estendre la seva actuació a qüestions de terrorisme, crim organitzat i immigració il·legal. Actualment, encara que manca de competències d'intervenció directa, s'ha convertit en un comandament dels cossos policials estatals, i progressivament ha anat adquirint facultats més operatives i àmplies, fins i tot en l'àmbit d'ordre públic.

Europol ha pretès superar les deficiències i limitacions d'Interpol – que només funciona com un centre internacional d'investigació poli-

cial sobre la base de relacions interestatals de naturalesa bilateral – per a convertir-se en una unitat policial de cooperació multilateral més compatible amb els objectius de la Unió Europea i amb la supressió del control de fronteres interiors després de Schengen.

La intenció de Europol és crear un FBI europeu. No obstant això, el FBI és federal i està controlat per un Tribunal de Justícia Federal i per

un Parlament Federal en el marc de la normativa federal. Europol, en canvi, no està controlada per cap instància parlamentària o judicial, ja que encara no existeix cap estructura estatal europea. Davant l'absència d'un catàleg de drets fonamentals judicialment exigibles i d'un procés penal europeu – qüestions sobre les quals és dubtós, des d'un punt de vista jurídic, que la incorporació de la Carta de Niça al Projecte de Constitució hi tingui influència – Europol ha actuat guiada per una política de fets consumats, en una permanent deriva caracteritzada per la administrativització dels procediments penals.

La veritat és que les polítiques europees han incrementat substancialment els recursos econòmics i tècnics per la Europol, al mateix temps que han ampliat el seu àmbit competencial. No obstant, lluny d'articular garanties jurisdiccionals de control de la seva

activitat, han atorgat als seus funcionaris una impunitat penal mitjançant un protocol d'immunitats i una capacitat gairebé il·limitada d'emmagatzematge i transmissió de dades. Si a aquesta absència de control judicial se li suma l'absència de control legislatiu – de fet Europol va néixer sense la mínima legitimació democràtica formal que atorguen els debats parlamentaris previs en els països membres – és indubtable que aquest nou cos policial constitueix una amenaça preocupant per als drets i llibertats ciutadanes, tal com han denunciat diverses associacions de juristes com l'AED (Associació d'Advocats Europeus Demòcrates).

Les dades amb les quals treballa Europol comprenen qualsevol «característica útil», incloses les conviccions polítiques o religioses. Entre uns altres, aquestes dades són utilitzats en procediments penals, però com són d'accés restringit als funcionaris d'Europol, el seu origen no pot ser controlat ni pels tribunals de justícia. Durant la presidència espanyola de la Unió Europea, el procés d'ampliació de competències i recursos econòmics i materials d'Europol es va intensificar a iniciativa del propi Govern espanyol. Sobretot en l'àmbit del terrorisme, en el qual es va aprovar l'anomenat «Document estratègic sobre l'amenaça que suposa el terrorisme per a la Unió Europea».

També en el marc d'aquesta deriva "liberticida", el 14 de desembre de 2000 el Consell de Ministres de Justícia i Interior de la Unió va acordar crear una unitat «Pro-eurojust»⁹ denominada Eurojust, una organització d'enllaç judicial l'objectiu formal del qual era cooperar i accelerar l'assistència judicial en la lluita contra crims organitzats, especialment el terrorisme. Encara que teòricament hauria de ser un contrapès legal a Europol, la veritat és que Eurojust reagrupa en una mateixa instància a jutges, fiscals i policia. D'aquesta manera, s'esvaeixen en la pràctica la separació i la independència orgànica entre ells, amb les greus conseqüències jurídic-penals que es poden esperar d'una situació així.

Cada país està representat en Eurojust per dos fiscals (un titular i un suplent). A l'Estat espanyol els representants són de l'Audiència Nacional. També pot haver corresponsals nacionals especialitzats en diferents àrees en cada país de la Unió i amb contactes permanents amb l'organització central. El que es crea, d'aquesta manera, és la primera xarxa europea d'experts en terrorisme.

A tot això cal afegir-hi que Eurojust preveu també un fitxer informatitzat on s'emmagatzemen les dades personals dels investigats, com els números de la Seguretat Social, els permisos de conduir, els comptes bancaris, així com «dades sobre l'origen racial o ètnic, opinions polítiques, conviccions religioses, filosòfiques o de pertinença sindical, així com aquelles relatives a la salut i la vida sexual» (article 15.4).

La creació d'un espai militar de "seguretat exterior"

Si en l'àmbit de la "seguretat interior" les polítiques adoptades per la Unió Europea en els últims anys exhibeixen un marcat caràcter repressiu, no menys preocupants són les línies generals adoptades en temes de "seguretat exterior". De fet, una visió succinta d'algunes d'aquestes tendències permet advertir amb claredat de quina manera les unes i les altres arriben a confondre's en la pràctica.

Ja en el Tractat de Maastricht es va aprovar una política exterior i de seguretat de la Unió Europea (PESC). No obstant això, aquesta no es va portar a terme i va romandre congelada fins a 1999, quan es va nomenar responsable a Javier Solana ("Mr. PESC"). En la pràctica, la Unió d'Europa Occidental (UEO)¹⁰ va executar la PESC durant aquest lapse de temps sense control polític del Parlament Europeu. Així, encara que a Maastricht es va aprovar una política exterior i de seguretat, aquesta es va reconduir i es va derivar de forma poc transparent, per a evitar la pressió de l'opinió pública internacional, a una organització externa, una espècie de sucursal europea de l'OTAN, que finalment es va dissoldre de manera formal en l'any 2000, integrant-se totes les seves directrius a la Política Exterior de Seguretat Comuna.

En aquest lapse de temps, en tot cas, la UEO va desenvolupar la política militar europea, definint els seus enemics i les seves hipòtesis d'intervenció, entre les quals destaca la «defensa econòmica d'Europa en el món»¹¹. La UEO va iniciar els seus passos creant una organització d'espionatge militar amb la inestimable

col·laboració dels satèl·lits espia de l'Agència Espacial Europea –els quals, per decret, tenen una finalitat exclusivament civil-. La seva operativa seria la ciutat espanyola de Torrejón de Ardoz (Madrid). La UEO també organitzaria la fabricació conjunta dels sistemes d'armament europeu, entre els quals pot destacar-se l'avió de combat europeu, EPA-2000, fabricat conjuntament per Alemanya, Espanya, Itàlia i Gran Bretanya. La fase preliminar de disseny d'aquest projecte ja li va costar a l'Estat espanyol prop de 220.000 milions anuals de pessetes, una despesa que paradoxalment no va repercutir en les partides militars, sinó en les d'investigació científica i industrial.

Durant la presidència espanyola de la Unió Europea, un dels objectius centrals en matèria de política exterior va ser precisament impulsar, en el marc de la UEO, la creació efectiva d'una força de reacció ràpida, denominada euroexèrcit, de caràcter mixt (amb soldats franc-alemanys, hispà-italians o belga-luxemburguesos) sota un comandament únic. La finalitat era que per a l'any 2003 hi hagués 60.000 soldats i 5.000 policies operatius, encara que el 2002 ja podien intervenir en algun conflicte menor.

El resultat d'aquest procés és preocupant: el segon pilar establert pel tractat de Maastricht ha acabat per superposar-se al tercer, difuminant, amb l'excusa de la "lluita anti-terrorista", la separació entre seguretat "interna" i "externa". En conseqüència, els cossos de policia s'han militaritzat com mai abans, al

mateix temps que els cossos militars han passat a assumir funcions policials. Com part del mateix procés, la tecnologia militar s'ha transferit a objectius civils, amb tots els mecanismes d'espionatge propis d'aquest àmbit d'actuació.

Cap a octubre de 2001, poc temps després dels atemptats de Nova York, en una reunió de Ministres de Defensa de la Unió es va acordar implicar més els exèrcits europeus en la denominada "lluita antiterrorista", seguint d'aquesta manera el camí marcat per l'OTAN, que poc temps endarrere havia modificat tota la seva estructura interna per a incorporar missions antiterroristes. Aquesta orientació va ser impulsada de manera intensa pel llavors president espanyol, José María Aznar, tal com es va poder comprovar en la reunió que va mantenir amb el president dels Estats Units, George Bush, sobre "cooperació antiterrorista" a Camp Davis, el 5 de maig de 2002. En aquesta ocasió, Aznar va declarar que es tractava d'una cooperació "molt positiva i rellevant, encara que no evident per a la ciutadania, ja que hi ha moltes coses que no es poden explicar"¹².

El següent pas lògic consistia a reformar l'estructura i la doctrina militar de l'OTAN. El juny de 2002, es va celebrar a Brussel·les una reunió de Ministres de Defensa de l'OTAN amb l'objecte de debatre una nova concepció militar de defensa contra el terrorisme, pensant en la cimera de l'organització a Praga, al novembre d'aquest mateix any. En un document titulat «El futur de l'OTAN: una visió hispà-britànica»

enviat al Secretari General de l'OTAN, George Robertson, i als Caps d'Estat i de Govern de l'Aliança Atlàntica, Aznar i el Primer Ministre britànic Tony Blair van sol·licitar l'aprovació per part de l'OTAN d'una declaració perquè «els mitjans militars de l'Aliança, així com les forces dels seus membres, puguin utilitzar-se de manera flexible allí on siguin necessaris», amb l'objectiu de poder plantar cara amb eficàcia a les «noves amenaces del terrorisme».

La percepció de la Unió Europea com un laboratori repressiu va experimentar un punt d'inflexió amb els atemptats de l'11 de setembre de 2001 als Estats Units. Contra el mite de "l'Europa garantista", es va impulsar una nova legislació antiterrorista, limitadora de drets i llibertats fonamentals, orientada al

combat de la denominada "internacional terrorista". Igualment, es va encoratjar una nova agenda transatlàntica en la qual la cooperació policial amb els Estats Units passava a primer plànol, al mateix temps que s'intensificaven els acords de la cimera Unió Europea/Estats Units celebrada en Göteborg el 15 de juny de 2001.

Així, deu dies després dels atemptats, el 21 de setembre, es va celebrar un Consell europeu extraordinari per a «analitzar la situació internacional després dels atemptats terroristes en Estats Units i donar impulsos necessaris a les accions de la Unió Europea». Tots els Estats membres van mostrar la seva disposició a participar en la resposta militar d'Estats Units i van

considerar la «lluita contra el terrorisme» com l'objectiu prioritari de la Unió Europea, intensificant la cooperació entre EUROPOL i FBI i altres agències americanes.

El 19 de setembre de 2001, set dies després dels atemptats a Nova York, la Comissió va aprovar el primer projecte legal perquè els quinze països de la Unió adoptessin la mateixa legislació antiterrorista. Aquest projecte es va materialitzar tres mesos després en la reunió de Laeken, sense cap debat parlamentari previ. Fins a aquest moment només sis dels Estats membres havien recollit en els seus ordenaments el delictes específic de terrorisme. A partir de llavors, serien nou els quals haurien d'incorporar-lo seguint també els criteris de l'acord marc adoptat.

L'acord marc conté una llista de conductes il·legítimes que van des de l'homicidi a l'ocupació de llocs, els danys a les infraestructures públiques o el segrest de mitjans de transport públic. A més d'aquelles conductes que tinguin com finalitat «alterar greument o destruir les estructures polítiques, econòmiques, mediambientals o socials d'un país». També apareixen altres conceptes ambigus com «el foment a l'ajuda a un grup terrorista», que inclou l'indefinit tipus de «apologia del terrorisme»,

tots ells part d'una política d'excepció i de "seguretat pública" basada en "delictes de sospita" i en la persecució abans de personalitats que de conductes. Es tracta, en altres termes, d'una estratègia repressiva dirigida no tant contra el terrorisme com contra el "context del terrorisme", un autèntic "calaix de sastre" on bé cabria el conjunt de l'oposició o de la dissidència política europea.

A més de l'acord marc, el Consell Extraordinari de 21 de setembre de 2001 convocat per a valo-

rar els fets de '11 de setembre va impulsar una ordre europea de detenció que substituís el procés d'extradició vigent per un sistema de lliurament immediat de detinguts preventius o condemnats per determinades infraccions, amb la sola intervenció de les autoritats judicials. L'acord es va reiterar el 19 d'octubre de 2001 a Gantes i es va materialitzar el 6 de desembre de 2001 a Laeken, a pesar de la negativa del premier italià Silvio Berlusconi que s'inclouessin, entre els delictes perseguibles, la corrupció, el frau comptable, el racisme i la xenofòbia. L'acord marc obligava als diferents països de la Unió Europea a modificar en el termini de quatre anys les seves respectives legislacions per a incloure l'ordre comuna de detenció i lliurament.

Un altre dels àmbits on les polítiques policials han avançat de manera més incisiva és precisament el control de les cibercomunicacions. Des de la signatura de l'Agenda Transatlàntica a la Cimera Unió Europea-Estats Units de 1995, la Unió va passar a disposar d'un pla de vigilància electrònica d'envergadura similar a la xarxa d'espionatge militar d'Echelon, creada per la NSA (Agència de Seguretat Nacional) i la CIA d'Estats Units a partir d'un acord secret signat en 1948 pels països anglosaxons.

Fa ja anys que l'espionatge global es realitza a través dels potents ordinadors d'Echelon, els equips dels quals rastregen i registren, via satèl·lit, les comunicacions interceptades. No obstant això, del que es tracta ara és que el nou «sistema Global per a la Vigilància de les Telecomunicacions UE-FBI»

permeti, sense control judicial, i a través de noves instal·lacions de vigilància (sistema d'intercepció de comunicacions per cable), l'accés total a les comunicacions electròniques i telefòniques de tots els ciutadans a partir de la pròpia infraestructura dels operadors i proveïdors de xarxes i serveis.

L'estratègia de l'FBI per aconseguir els seus objectius de vigilància policial global es va iniciar el 1993 a la seva Base de Quantico, en una trobada amb les diferents agències de seguretat i cossos policials dels seus aliats. En el context del Seminari Internacional de Telecomunicacions sobre Compliment de la Llei (ILETS), es va discutir i va aprovar un document titulat «Requeriments de les Forces de l'Ordre sobre la Vigilància de les Comunicacions Electròniques», de juliol de 1992. A partir de llavors, la Unió Europea va decidir, en el Consell de Ministres de Justícia i Interior de juny de 1993 celebrat a Bonn, integrar-se formalment al denominat «grup de ILETs», creat en Estats Units, i participar en les seves reunions -moltes vegades

clandestines- de forma continuada. En la pràctica, les reunions informals del «grup de ILETs» -el nombre del qual de membres augmenta progressivament- s'han convertit en *un espai polític a l'ombra de la Unió*, on es decideixen les estratègies i objectius policials comunitaris, de forma que els seus documents es transformen en autèntiques propostes de política europea.

El Projecte de Constitució Europea: altra volta de rosca

Lluny de revertir les tendències analitzades fins a aquí, el Projecte de Constitució elaborat per la Convenció europea les consolida i amplia. La previsió d'una Europa "potència" en l'àmbit de la política exterior, en efecte, resulta perfectament funcional a la intensificació de l'Europa "fortalesa" en el plànol policial intern.

En el que concerneix a la política comuna de seguretat i defensa, el Projecte no només preveu el "respecte" a les obligacions derivades de la pertinença a l'OTAN (article 40.2). També estableix la creació

d'una Agència Europea d'Armament, Investigació i Capacitats Militars, amb l'objecte de "reforçar la base industrial i tecnològica del sector de defensa" (article 40.3)¹³.

Segons el propi Projecte, una finalitat central d'aquesta Agència és "participar en la definició d'una política europea de capacitats i d'armament, així com assistir al Consell de Ministres en l'avaluació de la millora de les capacitats militars" En quina hipòtesi? Per si no quedés clar, la "clàusula de solidaritat" prevista en l'article 42 s'encarrega de desvetllar-lo: "La Unió mobilitzarà tots els instruments que disposi, inclosos els mitjans militars llocs a la seva disposició pels Estats membres, para

(...) prevenir el risc de terrorisme en el territori dels Estats membres; protegir les institucions democràtiques i a la població civil de possibles atacs terroristes; aportar assistència a un Estat membre en territori d'aquest i a petició de les seves autoritats polítiques, en cas d'atac terrorista (...)". En un context "liberticida" com el descrit en aquestes pàgines, i tenint en compte la vaga noció de "terrorisme" utilitzada per la Unió en els últims anys, no és difícil imaginar la interpretació que pot resultar d'aquesta classe de preceptes.

En el plànol intern, no és menys aventurat pronosticar l'enfortiment dels mecanismes de repressió i control social. L'article 41.1, de fet, ja anuncia la voluntat d'articular un "espai de llibertat, seguretat i justícia" mitjançant "la cooperació operativa de les autoritats competents dels Estats membres, inclosos els serveis de policia, de duana i altres serveis especialitzats en la prevenció i localització de fets delictius". Per això, s'insisteix en el paper de Eurojust i Europol, encomanant-los una sèrie de tasques que donen oberta cobertura a "l'agenda oculta" desenvolupada en els últims anys per la Unió¹⁴. Segons l'article III-177.1 del Projecte, serà missió de Europol: "donar suport i intensificar l'actuació de les autoritats policials i dels altres serveis amb funcions coercitives dels Estats membres, així com la seva col·laboració mútua en la prevenció i la lluita contra la delinqüència greu (...) el terrorisme i les formes de delinqüència que lesionin un interès comú (...) de la Unió" (article III-177.1). Per a això, podrà encarregar-se de "la recollida, emmagatzematge, tractament, anàlisi i intercanvi de la informació, en particular la transmesa per les autoritats dels Estats membres o de tercers països o terceres instàncies", a més d'ocupar-se de "la coordinació, organització i realització d'investigacions i activitats operatives, portades a terme conjuntament amb les autoritats competents dels Estats membres o en el marc d'equips conjunts d'investigació, si és procedent, en col·laboració amb Eurojust" (article III-177.2)

És en aquest sentit, com pot veure's, que la "histèria securitària" que envaeix a Europa des de fa

temps s'intensifica amb el Projecte de Constitució. No es tracta, naturalment, d'un gir imprevisit sinó de la consolidació de polítiques iniciades i introduïdes fa dècades pels governs neoliberals. La confusió entre "seguretat interna" i "seguretat externa" i la superposició de funcions i tasques militars i de policia permeten parlar sense embuts d'una involució democràtica i garantista caracteritzada per la importació de les doctrines nord-americanes de la "tolerància zero" i per la consolidació d'una nova cultura de l'emergència

i l'excepcionalitat. Com en altres conjuntures històriques, la cessió de majors competències i recursos als dipositaris del monopoli de la força, sense cap tipus de control institucional i/o ciutadà, només pot conduir a la negació dels drets i llibertats que Europa encara pretén ostentar com un tret distintiu de la seva identitat.

Notes

1 Segons T. Negri, "parlem del pas del modern al posmodern amb l'objectiu de reabsorbir els diversos 'post' (post-taylorisme, post-fordisme, post-keynesià, post-socialista, post-comunista). És evident, en qualsevol cas, que quan recorrem a l'expressió 'posmodern' ho fem en uns termes força diferents dels que utilitzaven els filòsofs del darrer quart de segle". Vid. *Guide. Cinque lezioni su impero e dintorni*, Raffaello Cortina Editore, Milà, 2003. pàg. 49 i seg.

2 Ens situaríem, per tant, en una mena de *fàbrica social*. La producció ja no queda restringida a la fàbrica fordista, sinó que en trenca els murs i s'estén a tota la societat. A mesura que les relacions productives es difuminen per tot el teixit social, l'epicentre de l'explotació es desplaça. S'esborren les maneres més o menys "objectives" de mesurar el treball en l'espai (la fàbrica) i en el temps (la jornada laboral). Tot el nostre temps, ben al contrari, i totes les nostres activitats es tornen productives: se'ns paguen unes hores i altres no; unes persones cobren i altres no; un treball es remunera i un altre no; és la vida sencera que es posa a treballar. A l'era posmoderna, a l'era de les societats capitalistes cognitives, les capacitats comunicatives, relacionals, afectives, d'assistència, esdevenen el centre i motor de la nova producció. No desapareix el treball material, però el *treball immaterial* va guanyant centralitat en els processos productius.

3 T. Negri, M. Hardt, *Imperio*, Paidós, Barcelona, 2002. pàg. 13 i seg.

4 T. Negri, *Guide..* op. cit.

5 *Ibidem*. pàg. 150.

6 A. Recasens, "Soberanía, aparato policial e integración europea", a R. Bergalli, (comp.) *Soberanía: un principio que se derrumba. Aspectos metodológicos y jurídico-políticos*, Paidós, Barcelona, 1996.

7 Segons dades de l'Statewatch European Monitor, als nous estats membres de Schengen ja hi ha 48.700 nodes d'accés.

8 La veritat és que actualment, la impunitat amb què treballen els serveis secrets a través del sistema Sirene i altres sistemes d'informació és pràcticament total. El funcionament obeeix sovint a objectius esbiaixats, de caràcter exclusivament polític. El sistema de control i protecció de dades de l'Europol, que s'esmenta més endavant, no és gaire diferent. I aquesta falta de control s'agreuja si es té en compte que, seguint l'Acord de 24 de març de 2000 del Consell de Ministres de Justícia i Interior de la Unió Europea, fa temps que ha començat la col·laboració i intercanvi de dades amb els serveis secrets de països tercers.

9 Aquesta unitat tindria personalitat jurídica pròpia des del 6 de març de 2002, tot i que a la pràctica estava operativa de manera informal (treballant en més de 130 casos).

10 La UEO era una organització militar aliena a l'estructura institucional de la UE, creada l'any 1948 per deu dels quinze països comunitaris. El seu paper va ser tan irrellevant i indefinit que quan va crear-se l'OTAN, dos anys després, va acabar supeditada als seus designis.

11 El primer nivell és el clàssic (territori, llibertat...) però els següents defineixen clarament els interessos militars europeus. El segon, en efecte, és la lluita contra les amenaces del terrorisme, el narcotràfic i la immigració il·legal, que s'hi incorpora sense cap matisació i equiparada amb els altres. El tercer nivell ensenya, per fi, el seu paper fonamental: els interessos econòmics europeus. En aquest sentit, Eduardo Serra, ex fabricant d'armes, Secretari d'Estat amb la UCD i Ministre amb el PSOE i el PP va anunciar que "l'exèrcit espanyol intervindrà a

qualsevol lloc del món quan en sigui necessària la presència per garantir el subministrament de petroli als ciutadans espanyols".

12 En aquest sentit, l'objectiu de la presidència espanyola, segon Aznar, era el d'establir una "cooperació en matèria jurídic-penal amb els Estats Units i Rússia, que inclogués un acord d'extradició", sense fer cap referència als drets humans o a la pena de mort. Així, la "lluita antiterrorista" redefiniria la política exterior de la Unió i evitaria "l'existència de qualsevol santuari del terror a l'interior de les nostres fronteres". Amb un èmfasi semblant, el president del Govern espanyol va reconèixer a Romano Prodi en una reunió del gener de 2002 a la Moncloa: "la lluita contra el terrorisme serà la prioritat de les prioritats durant el semestre que comença".

13 L'article III-212 és encara més explícit pel que fa a certes tasques de l'Agència: "d) donar suport a la investigació en tecnologia de defensa, coordinar i planificar activitats d'investigació conjuntes i estudis de solucions tècniques que responguin a les necessitats operatives del futur; e) contribuir a determinar, i si s'escau, a aplicar qualsevol mesura adequada per reforçar la base industrial i tecnològica del sector de la defensa i per augmentar la rendibilitat de les despeses militars".

14 Res de res, en canvi, s'estableix en matèria de controls. L'article III-174 del Projecte de Constitució Europea reenvia cap a futures lleis europees la determinació, estructura, funcionament, àmbit d'actuació i missions de l'Eurojust. També se supedita a incertes lleis europees l'establiment d'eventuals controls a la seva activitat per part del Parlament Europeu i dels parlaments nacionals dels Estats membres.

**Materials publicats per la candidatura
"NO a la Constitució europea"
que es va presentar a les darreres eleccions
agrupant a PCPE, MIA, LI
i un seguit de lluitadors sindicals,
de moviments i d'altres corrents polítiques,
amb la voluntat d'impulsar
un reagrupament de
l'esquerra revolucionària**

Les nostres raons

· La necessitat de buscar un reagrupament de partits, moviments i persones que no pertanyen a cap organització, a l'esquerra de la política dels partits integrats en el sistema. Hi ha un divorci cada vegada major entre la política dels partits parlamentaris anomenats d'esquerra -PSC-PSOE, EUIA-IU, IC, ERC-, ancorats dintre del sistema i la vida parlamentària i, d'altra banda, el moviment de centenars de milers de persones

-particularment joves- que aquests anys han sortit als carrers contra la LOU, la globalització capitalista i la cimera de la UE, contra el PHN, per la República o contra la guerra.

· Aquesta diferenciació també es manifesta de forma creixent entre els treballadors i les dues direccions sindicals majoritàries de CCOO i UGT. L'absència de les reivindicacions dels sectors més explotats de la

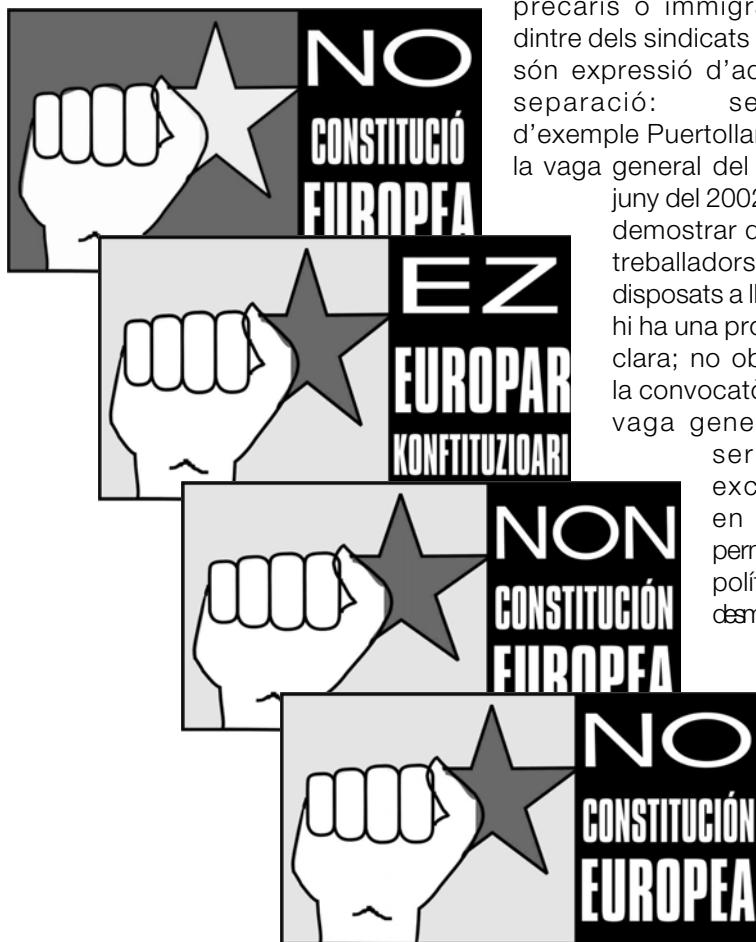
classe obrera -dona, joves precaris o immigrants-, dintre dels sindicats també són expressió d'aquesta separació: serveixi d'exemple Puertollano. En la vaga general del 20 de juny del 2002 es va demostrar que els treballadors estan disposats a lluitar si hi ha una proposta clara; no obstant, la convocatòria de vaga general va ser una excepció en la permanent desmobilització

i pacte en la qual s'han instal·lat les direccions sindicals. Reivindiquem un autèntic sindicalisme combatiu i de classe.

· Certament les mobilitzacions han estat molt potents, però han faltat les estructures organitzatives que permetessin donar-les continuïtat. Creiem necessari impulsar un reagrupament amb dos objectius: ajudar a coordinar i potenciar les mobilitzacions en curs, així com les reivindicacions que quotidianament defensem en el carrer, en un projecte polític, alternatiu a l'esquerra integrada en el sistema, que pugui constituir un referent per als treballadors i la joventut.

· En diferents experiències de lluita s'ha demostrat la possibilitat de trobar punts de trobada entre forces d'aquests sectors, a pesar de l'existència de diferències. Cal combinar ambdues qüestions, prioritant en l'acció aquells punts que ens uneixen i respectant la independència de cada organització en aquells que ens separen.

En aquesta iniciativa volem reunir a organitzacions, moviments i persones que volen lluitar per una alternativa que no només es construeixi sobre la base de l'obtenció de vots, sinó en l'impuls de la lluita, en els centres de treball, en els d'estudi, en les mobilitzacions populars dels treballadors i la joventut.

Un programa de lluita

NO! NO! NO!
NO! NO! NO!
NO! NO! NO!

No a l'Europa del capital i els monopolls, Per una Europa socialista que es defineixi en la lluita contra el sistema capitalista i no només per reformes. Per una societat sense explotació de l'home per l'home:

- Per un pla en defensa de l'ocupació:
- Prohibició del prestamisme laboral: Fora les ETT's i subcontractes.
 - 35 hores setmanals sense pèrdua de poder adquisitiu de salaris.
 - Derogació Reformes Laborals. Pas de precaris a fixos. Fora dobles escales: unitat de tots els treballadors/es: "a igual treball, igual salari".
 - Contra la flexibilitat laboral i les deslocalitzacions. Ni tancaments ni acomiadaments.
 - No a la discriminació entre treballadors dels països europeus: equiparació a l'alça de les condicions laborals. Pel control, democràtic de l'economia pels treballadors/es i al servei dels pobles:
 - Per la defensa dels serveis i empreses públiques: sanitat, ensenyament, Renfe, Correus... Contra les privatitzacions. Els fons públics per a les empreses i serveis públics.
 - Garantia de drets bàsics (habitatge, atur,...)
 - Per un sistema de pensions públic i de percepcions dignes.

No a l'Europa imperialista, Per una Europa internacionalista i solidària amb la lluita dels pobles i els treballadors/es:

- Solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i explotació. Amb la resistència a l'Iraq, a Palestina o Llatinoamèrica.
- No als bloqueigs econòmics als pobles.
- Derogació del deute extern.
- Contra tota intervenció imperialista sigui sota la bandera de l'ONU, l'OTAN o l'UE
- Ni OTAN ni bases. No a l'exèrcit europeu.

No a l'Europa dels estats contra els pobles. Per una Europa de pobles lliures.

- Per l'autodeterminació nacional dels pobles i el seu dret a la independència.
- Rebuig de l'Estat de la Monarquia i la seva Constitució. Per la democràcia i la República.
- Per una democràcia directa amb plena decisió dels treballadors i ciutadans.

No a l'Europa policial i repressiva. Per una Europa que defensi els drets democràtics.

- Per la llibertat de tots/es els/les pres@s polítics
- Contra la Llei Antiterrorista i la de Partits Polítics a l'Estat espanyol.
- Fora les llistes negres de la UE.

No a l'Europa insolidària, racista i xenòfoba. Per una Europa d'igualtat de drets amb els treballadors/es immigrants:

- Derogació de les lleis d'estrangeria. Fora el Tractat de Shenguen.
- Dret al lliure moviment de les persones. Pel reconeixement ple de ciutadania de tots i totes els treballadors/es immigrants en el territori europeu.

No a l'Europa de l'especulació i la degradació ecològica. Per una Europa respectuosa amb el medi ambient

- Per la derogació del PHN.
- Per la sobirania alimentària. Contra els monopolis.
- Tancament de les centrals nuclears.

No a l'Europa de l'integrisme cristià. Per una Europa laica i en llibertat:

- Contra la discriminació de la joventut i la dona.
- Pel dret a l'avortament i la llibertat sexual.

Aquesta plataforma només serà possible amb la lluita, no serà el resultat de cap procés electoral, per la qual cosa no es tracte d'un llistat de promeses electorals sinó un compromís de lluita.

S'apropa el referèndum sobre la
Constitució Europea

La campanya 'europeïsta'

Darrerament a França els partidaris de la Constitució europea han canviat de tàctica davant el rebuig de la població a aquest projecte i la constatació que no és defensable a poc que sigui llegida.

La nova argumentació, destinada segurament a ser favorita de "l'esquerra" en el nostre país, és que reconeixent les seves manques com a text constitucional i el seu caràcter econòmic-liberal, alhora que acceptant la inexistència d'un veritable procés constituent, recomana no escandalitzar-se per això doncs, en realitat, no es tracta pròpiament d'una Constitució sinó d'un nou tractat, compendi de tots els anteriors, al qual s'han afegit declaracions de drets que, encara que ambigües, milloren sensiblement l'estat anterior en que es trobava la Unió. Totes les crítiques que reben són contrarestades amb un "això ja estava abans de la Constitució".

Certament, la intenció de la Convenció presidida per Giscard d'Estaing era reunir i simplificar els tractats existents, cosa tot just assolida i que ha tornat a desbordar-se amb els nous retocs de la Conferència Intergovernamental que la va aprovar i que a l'afegir 36 protocols i 40 annexos l'han convertit en un text intractable, la qual cosa dita sigui de passada desmenteix als que esperaven una difusió massiva de la Constitució pels governs abans dels referèndums. No creiem que sigui així, excepte la difusió d'alguns articles ambigus, sense citar-ne els que els limiten efectivament, ens temem que tot quedarà en una campanya publicitària d'eslògans europeïstes i tòpics gastats.

L'argument francès al que ens referíem al principi intenta evitar la pregunta central: ¿per què al nou tractat se li dona caràcter constitucional, amb els consegüents mecanismes de confirmació? És un

pas endavant en la construcció europea, ens diran sense sortir-se'n del guió europeïsta establert. Però per què ara? Respondre a això suposa respondre a per què les burgesies europees, per mediació dels seus Estats que les serveixen, necessiten que sigui aprovada la Constitució europea. La raó és simple, front les mobilitzacions que provocarà l'aprofundiment de la política neoliberal de privatització, destrucció d'ocupació i pèrdua de drets de tot tipus, la burgesia necessita d'alguna cosa més que un fosc tractat signat en una ciutat llunyana, necessita d'un reforç polític, revestit de la sacrosanta càrrega constitucional, que avaluï els seus atacs esdevenidors.

Difícilment en països com Alemanya o França els sindicats, que han vist com les mesures europees s'adaptaven als interessos del propi Estat, adoptarien una posició tan submissa a les ordres de la comissió de Brussel·les com ha ocorregut a l'Estat espanyol amb la devolució de les ajudes d'IZAR, en el qual l'actitud de CCOO i UGT ha estat doblement greu al desautoritzar per "quimèrics" els intents de recórrer la sanció. La Constitució europea generarà un suport polític i ideològic i blindarà supranacionalment les mesures de la burgesia, les seves institucions i el militarisme creixent.

IZAR ha estat a l'Estat espanyol una excel·lent carta de presentació d'aquesta Constitució. Ha fet més pel NO que tots els pamflets de la Campanya contra la Constitució Europea. Com apuntàvem abans, la política mancomunada de les burgesies europees duu ja dècades, la destrucció de treball no és nova, la reconversió de les drassanes i els seus enganys associats ve dels anys 80, però això no resta importància a la seva concomitància amb la recent aprovada Constitució

euro-pea, així com a l'evident imposició depredadora de la Comissió europea.

En aquests quatre mesos que falten per al referèndum es dirimirà una batalla desigual entre la majoria de partits, amb tots els mitjans de comunicació al seu favor, i una esquerra reduïda que ha de contrarestar l'apologia europeïsta amb l'explicació de la realitat i de com aquesta Constitució amenaça les necessitats de les masses. És possible un front ampli pel NO amb forces diverses, nacionalistes, demòcrates consegüents, etc. però els revolucionaris hem d'esforçar-nos a demostrar a la classe obrera el caràcter d'aquesta Unió Europea i per tant la necessitat d'enfrontar-la i la impossibilitat de reformar-la. D'aquesta comprensió depèn la possibilitat que les lluites futures no quedin embullades en els interessos de la burgesia plasmat en aquesta Constitució. És necessari contestar la política pro europeïsta de les direccions burocràtiques, consegüent amb el seu col·laboracionisme amb la burgesia, defensant la independència de classe i promovent en el si dels sindicats resolucions pel NO a aquesta Constitució. En el referèndum del 20 de febrer a l'Estat espanyol, primer dels 11 anunciats a Europa, potser puguem donar un cop als plans imperialistes de la burgesia.

*Amb informació aportada per
Xavier Pedrol coautor del llibre
"La Constitució furtiva"*

Davant del referèndum del 20 de febrer

Organitzar el moviment pel NO

Resten només dos mesos pel referèndum. Serà el primer dels previstos en d'altres estats, i el resultat pesarà a tota la UE. Els partits del Sí surten amb clar avantatge, des de les institucions que controlen, els mitjans de comunicació i amb recursos de tota mena. La força del NO resideix en poder construir molts petits organismes de base. Cal organitzar-la.

La Enquesta del CIS i la campanya

L'enquesta d'octubre del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) sobre la intenció de vot al proper referèndum donava un 43,1% de vots al Sí que sumats als probables sis donen una àmplia majoria pel recolzament a la Constitució Europea. Paradoxalment només un 8,5% declarava conèixer-la, percentatge que curiosament coincidia amb el percentatge dels que asseguraven que no anirien a votar. L'abstenció es xifra segons el tipus de pregunta entre el 15% i el 40%. Sense aturar-nos en altres percentatges es perfila el següent panorama: Vot

endarrerit al màxim el seu pronunciament i alguns tenen entre les seves files personalitats que es pronuncien públicament pel Sí, la qual cosa ens fa témer per part seva una feble campanya pel No centrada en les "deficiències" d'aquesta Constitució i justificant la debilitat amb l'argument de donar protagonisme als moviments socials.

Els sindicats majoritaris ja s'han definit pel Sí i intenten amb les seves polítiques protegir les institucions europees de les reivindicacions dels treballadors com a Izar, on també el govern, per boca del socialista Montilla, ha ajornat l'ultimàtum de les drassanes a un mes després del referèndum, amb la mateixa intenció. Però poc a poc els treballadors van relacionant el que han conegut d'Europa, per exemple l'alça de preus amb l'euro, i el que pot venir d'aquesta constitució.

Últimament la campanya unitària contra la Constitució Europea s'ha volgut que s'adrecés cap una recerca d'espais legals i a la conveniència de diluir el No amb l'excusa d'ampliar el ventall d'aliats. Això pot portar a una esterilitat dels esforços dels activistes agrupats allà, mentre es

manté una escassa activitat dels partits pel NO. Correm el perill també que les energies de la campanya es destinin a organitzar actes i jornades que només s'adrecin als ja convençuts mentre la població resta al marge. L'argument democràtic de manca de procés constituent no pot ser l'eix principal de conscienciació dels treballadors ni tampoc ho poden ser els arguments "prepositius" de quina Europa volem. Només el convenciment de les conseqüències actuals i futures per a les condicions de vida de la població podrà provocar el rebuig a la Constitució. Per això cal en cada lluita, com en la RENFE, les deslocalitzacions, etc. lligar-la a la denuncia de la UE. El futur dels serveis públics, la reforma laboral anunciada o els plans d'estudis quedaran condicionats per aquest text. Cal per tant a la campanya actuar, repartir octavetes específiques, enganxar cartells i sobre tot multiplicar-se en centenars de comitès pel No als sindicats, les universitats i els barris. Cal també exigir a les organitzacions integrants de la campanya un compromís pràctic i no només nominal. Només així podrà canviar el panorama descrit pel CIS.

majoritari pel Sí, sense saber bé que es vota, i alta abstenció. La força de les idees, en aquest cas "Europa".

Pot canviar la situació en aquests dos mesos que queden? La propaganda dels partits parlamentaris, que són els únics que disposaran d'espais als mitjans de comunicació, serà majoritàriament pel Sí. Els partits parlamentaris que s'han pronunciat pel No, han

A la nostra web

A <http://www.li-litci.com>
poden consultar-se els extractes del text
constitucional europeu comentats

ION
ION
ION
ION
ION

Dolarització a l'europea

L'Euro: un pas endavant?

Molta propaganda s'ha fet de que amb l'euro tots hi guanyarem. Però qui –com sempre- té les de guanyar són les multinacionals. El seu projecte era millorar la competitivitat davant les multinacionals competidores, en particular japoneses i dels EUA, en la lluita pels mercats mundials. És una característica internacional en la globalització. D'una banda pretenien convertir Europa Occidental en una plataforma sense traves burocràtiques per millorar la productivitat i reduir costos en les

seves empreses, per la qual cosa calia unificar els mercats i donar una sòlida base monetària, unificant les monedes. Però l'objectiu central per recuperar el terreny que, especialment, les empreses dels EUA els guanyaven era la necessitat d'atacar totes les polítiques socials de

l'anomenat Estat del Benestar. Aquests dos objectius no es poden separar.

El primer pas que van aconseguir va ser un mercat únic -sense barreres duaneres- que permetés simplificar les empreses, especialitzar-les i planificar millor la producció i distribució. Aquest procés va venir precedit pels

processos de reconversió, un mecanisme que va imposar el tancament de milers d'empreses i pèrdues enormes de llocs de treball. Si hem de trobar el referent europeu d'aquesta ofensiva neoliberal el tenim exemplificat en la derrota dels miners britànics davant els plans de M. Thatcher de tancament de mines el 84-85. Les multinacionals arrasaven la petita i mitjana competència, aconseguint un important procés de concentració de capitals, així mateix el sector públic havia de cedir terreny venent les empreses més rentables, de les quals se n'apropriaven les multinacionals sovint a preus d'escàndol. A l'Estat espanyol la reconversió la van aplicar els Governos de Felipe González, i l'atur va passar a ser una xacra crònica de l'economia espanyola, mentre que la majoria de les empreses claus dels sectors industrials van passar a mans de capital estranger. Comencen amb el *Plan de Empleo Juvenil* i les *reformes laborals* els atacs en profunditat al treball estable.

Però aquest ampli mercat no podia tenir una base sòlida dividit per monedes i amb el perill de crisi monetària. L'intent d'estabilitzar els canvis en un sistema relativament fix amb el Sistema Monetari Europeu va fracassar a l'estiu del 92 sota les enormes forces especulatives que la globalització havia desenvolupat. Feia tot just uns mesos que s'havia ratificat el *Tractat de Maastricht* cap a la moneda única. Calia quelcom més sòlid, i la decisió d'avençar cap a la moneda única va ser presa forçats per la necessitat d'estabilitzar el mercat únic i sota la pressió de l'avantatge que els prenien, cada dia que passava, les multinacionals nord-americanes. La moneda

hauria de ser el principal reflex d'una economia, però a les multinacionals no els interessava l'economia en abstracte, de tal manera que els criteris per determinar si un Estat podia incorporar-se a la moneda única, no eren per exemple la reducció de l'atur que gangrena una economia, sinó aquells que garantien l'estabilitat dels guanys. Van aprofitar el llançament de la moneda única per impulsar una nova ofensiva per desmantellar l'Estat del Benestar: es van succeir tota mena d'atacs a les condicions de treball (més Reformes laborals) i de retall de la despesa social de l'Estat, juntament amb més privatitzacions.

Euro: Alemanya imposà el seu poder

El debat sobre la unificació de la moneda va ser dur, sobre tot entre França i Alemanya. Ambdues economies formen el cor de la UE. Però va ser Alemanya –l'economia més forta i la que més paga a la UE- la que s'imposà. Al llarg dels 80 l'economia alemanya viu un període de gran dinamisme que deixa cada cop més endarrera la francesa, però el pas decisiu per recuperar –no només el pes econòmic- sinó el pes polític perdut amb la derrota a la II Guerra Mundial es donà amb la Reunificació d'Alemanya. Aquesta és la principal ferida de guerra oberta i el senyal que s'acaba la relació de vassallatge respecte la França vencedora.

Certament que la reunificació alemanya no es va fer sota la iniciativa de la burgesia alemanya sinó sota la pressió d'un poderós moviment de masses, la qual cosa obligà l'Estat Alemany a pagar una enorme despesa (canvi de dos marks orientals per un d'occidental), preu que encara avui pesa sobre l'Estat alemany -amb unes enormes despeses públiques- que no acaba de digerir la zona oriental. Però la reunificació d'Alemanya iniciava un ràpid procés en cadena d'enfonsament dels règims estalinistes i una apertura dels mercats de l'Est Europeu, i aquest fet, amb una posició privilegiada de l'ex-República Democràtica Alemanya, feia encara més d'Alemanya el veritable cor d'Europa.

Alemanya deixa poc a poc la seva posició de perdedora de la II Guerra

Mundial per anar definint la seva supremacia. Fins aleshores, el pressupost que majoritàriament pagava Alemanya servia per a pagar quasi exclusivament la PAC (Política Agrària Comuna) que beneficiava principalment França. Aquesta partida a la PAC no ha deixat de minvar, malgrat tot encara avui ocupa el 50% de tot el Pressupost comunitari. Alemanya n'exigeix més reduccions. La situació actual és que encara Alemanya –malgrat els fons estructurals que rep per finançar el desenvolupament de l'Est alemany– posa una quantitat neta de 11'7 milions d'euros, mentre que França posa 1 milió.

L'euro es va definir i se li va posar nom a la cimera de Madrid del 95. Alemanya demanà garanties que es van signar a la cimera de Dublín el 96, amb sancions per a qui superés el dèficit públic permès del 3%, amb els Pactes d'Estabilitat i Creixement que havien d'aprovar tots els Estats que formessin part de la moneda. A l'hora de ponderar l'euro com suma del pes ponderat de totes les monedes, el predomini de la zona Deutsche Mark és total, amb més del 60% del valor de l'euro. També el tipus de Banc Europeu és una còpia del Bundesbank amb la prioritat en el control de la inflació, a diferència de Banc de França, i la seu està a Frankfurt. I per governar el Banc és Alemanya la que imposà a l'actual president: l'holandès Wim Duisenberg. El pes polític de França està en constant decreixement.

La derrota del tractat de Maastricht a Dinamarca al 91, i el resultat positiu per la mínima a França eren manifestacions de les resistències de treballadors i pagesos davant les agressions que contenien els plans. Les mobilitzacions al 96 a França provocaven la caiguda del primer ministre Juppé, a Alemanya es van viure les més grans manifestacions de la postguerra. Els plans de convergència no aconsegueixen els seus objectius i arriba l'hora fixada per l'exàmen: maig del 98. I els governs han de fer trampes per justificar els 11 Estats (després 12 amb la incorporació de Grècia) que arribarien el 2002 a la moneda única, doncs ni França ni Alemanya acomplien realment els acords. La dreta tradicional que controlat el poder a Europa cau al llarg de la

dècada dels 90 i puja als governs la socialdemocràcia com a expressió deformada de l'ascens dels treballadors (Shröder a Alemanya, Jospin a França, Blair a la Gran Bretanya... excepció feta de l'Estat espanyol que porta un desfassament tradicional), encara que amb la tasca d'imposar els plans en els quals la dreta fracassà però amb un discurs més social.

Euro-Dòlar: més que la diferència entre dues economies.

El gener del 99 començà a existir l'euro, encara que no com a moneda corrent. Al llarg d'aquests tres anys aquesta moneda, que havia de ser forta, s'ha depreciat davant el dòlar en un 25%. El dòlar continua dominant àmpliament les reserves internacionals controlant $\frac{3}{4}$ parts d'aquests fons. Aquesta diferència entre l'euro i el dòlar és conseqüència de la correlació de forces entre la UE i els EUA. La sincronització amb la qual la crisi que arriba als EUA afecta progressivament tota la UE ha fet escriure que la UE no és més que un "auxiliar" de la globalització econòmica i que va a remolc completament del que facin els EUA.

La comparació entre les dues monedes mesura la rentabilitat dels capitals a una i altra banda de l'oceà Atlàntic. No es tracta només de creixement econòmic sinó també de garanties polítiques de futur. Escriu l'economista belga Paul Grauwe que la debilitat de l'euro davant el dòlar "és qüestió de percepcions i psicologia", i segueix, "en temps de guerra n'hi ha una que és "fonamental": la "bomba tallamargarides"". El dòlar no ha deixat d'apreciar-se en tota la guerra d'Afganistan. Però el mateix va passar fa uns anys a Bòsnia, i és que la supremacia econòmica té una vessant tan important com els resultats empresarials que és la correlació de forces polítiques i militars, és a dir, la capacitat d'imposar les seva política mundial que un té respecte de l'altre.

Si en els anys 90 certament el creixement econòmic era superior als EUA que a la zona UE,

és només aquesta capacitat política-militar d'actuar com a gendarme mundial del capitalisme que pot explicar la fortalesa actual del dòlar davant l'euro, doncs la crisi en aquest darrer període ha colpejat amb més contundència l'economia nord-americana. La clau als EUA per recuperar la taxa de benefici és imposar el *nou ordre internacional* sota l'anomenada lluita antiterrorista, que comença amb un atac en tota regla a les condicions de treball dels propis obrers americans que en els darrers dos anys havien obtingut alguns guanys. Continua amb un programa multimilionari d'ajuts –primer amb l'excusa de la crisi de l'aviació, però ara extés a totes les multinacionals– que afegeix als 8 bilions de pessetes inicials altres 43 bilions en concepte de retorn d'impostos, a unes multinacionals que han presentat beneficis i, a la vegada, han acomiadat treballadors. És inimaginable com les multinacionals i el propi Bush poden treure tanta rentabilitat a l'11 de setembre.

És per això que és aquesta facilitat per derivar diner públic a l'empresari i per colpejar amb

(acomidaments els treballadors el que explica la productivitat de l'empresa dels EUA i la fortalesa –és a dir confiança dels inversors internacionals- en el dòlar. Alan Greenspan en unes declaracions l'1 de desembre afirmava que era *"impresionant la fortalesa del dòlar davant l'euro malgrat l'insostenible dèficit corrent d'EUA, la qual cosa era conseqüència de la millor productivitat als EUA"*, mentre *"a Europa els legisladors s'han preocupat de protegir els treballadors, el que incrementa el cost de l'acomidament"*. Aquest ha estat el cavall de batalla de la patronal i el govern, i han aconseguit abaixar el cost de l'acomidament, però encara estan lluny de l'acomidament lliure i gratuït dels EUA.

Cap a una Europa Unida?

El capitalisme a Europa s'enfronta a una contradicció irresoluble: d'una banda les necessitats de producció que obligarien a fer caure les fronteres, doncs els actuals Estats europeus són massa petits pels potencials productors de la indústria moderna i obligaria a donar-los per obsolets i construir-ne d'altres cada cop més grans. De l'altra, les necessitats de mantenir, preservar i reforçar els actuals Estats, doncs és dins seu on es desenvolupa la lluita de classes concreta que permet a la burgesia mantenir una posició dominant com a classe, i és sobre els actuals Estats que la burgesia va aconseguir aquesta posició dominant i des de les qual va establir una relació internacional amb altres països, sovint en contraposició a l'Estat del costat...

Aquesta contradicció fonamental del sistema capitalista no és exclusiva dels petits Estats europeus, sinó una característica irresoluble que ja K.Marx va definir. No es tracta d'un dogma sinó d'una constatació a cada pas que ens permet comprendre els esdeveniments. Per exemple, quan la UE és incapaç d'impulsar una política exterior comuna en el planeta, ni tan sols a la mateixa Europa, als Balcans, on al final els EUA van imposar la seva política. No és falta d'armes sinó essencialment de política. I el mateix passa quan no es pot superar el funcionament amb el dret de vetar, per part dels Estats de la UE, un dret que bloqueja qualsevol decisió important i que portaria a la paràlisi total si s'amplia als nous socis que volen entrar al club. És a

dir que l'Estat nacional es reserva l'última paraula. Només en el terreny més estrictament econòmic els avenços han estat importants... veurem què pot passar quan aquests avenços per les multinacionals –en època de crisi- posin en qüestió alguns dels pilars de domini estatal.

La possibilitat de la construcció d'un Estat europeu, necessàriament, suposaria l'aparició d'una nova burgesia europea i el debilitament progressiu dels Estats actuals en les qüestions que els són decisives a la lluita de classes (començant per la policia i l'exèrcit), i el que veiem és un poderós reforçament de cada Estat, l'avenç cap a Estats policials i que disposen cadascun d'ells d'un

exèrcit professionalitzat. No estem davant del procés de conformació d'una nova burgesia europea, La Unió Europea no ha perdut la identitat nacional de cada multinacional. Aquesta referència estatal de cada multinacional no es només una peculiaritat històrica de l'empresa, al contrari, té efectes en el dia a dia de la multinacional. Per exemple, la Volkswagen és alemanya. Va adquirir la SEAT a preu de ganga i ho va aprofitar. Va treure enormes recursos públics i garanties de guanys en l'operació a la vegada que obtenia un vehicle a bon preu pel mercat europeu. Però caigué el Mur i va trobar una oferta econòmica i políticament molt millor amb la com-

pra de la txeca Skoda. Econòmicament és evident, doncs, el sou d'un txec és molt inferior al treballador de l'Estat espanyol, però també políticament, doncs ens situen sota la zona d'influència política alemanya. Des d'aleshores la Volkswagen no ha deixat de fer caure la SEAT. Totes les multinacionals saben que no n'hi ha prou en fer un bon producte i a bon preu, sinó que es necessiten les influències polítiques i aquestes s'obtenen a través dels seus Estats.

Per això és tan nefast el discurs que –particularment des de la socialdemocràcia i el neoestalinisme- ens expliquen de que aquest procés de construcció d'una Europa políticament unida és viable, i és perniciososa per als treballadors la política de la CES a Europa i la de les direccions de CCOO i UGT donant tota la cobertura i suport al projecte de la UE, i facilitant que vagin passant els seus plans tot posant-li un vernís social que ens diuen que un dia arribarà. Aquesta és la finalitat de la Carta Social que volen que arribi a ser el nucli d'una futura constitució europea. La Unió Europea no és una carta en blanc que es pot omplir ara amb mesures més favorables per a les multinacionals, demà a favor dels treballadors, sinó un instrument al servei de les multinacionals per amplificar la sobreexplotació dels treballadors, i és des d'aquest punt de vista que no hi ha reforma possible d'aquest instrument. La seva UE, ni serà mai social, ni dels treballadors, encara que siguin la majoria i es voti, ni dels pobles com diuen altres, ni tan sols unida.

Sota el capitalisme la contradicció entre les necessitats de les forces productives a superar i destruir les fronteres i les necessitats de la burgesia de preservar el seu Estat, com a instrument de dominació i poder, es decanten a favor d'aquest darrer, perquè en definitiva és la lluita de classes la que acaba determinant el curs de la història, malgrat les necessitats purament econòmiques. Aquesta tasca, la unificació d'Europa, de superació real de les fronteres, imprescindible per permetre un nou desenvolupament de les forces productives que permeti una millor atenció de les necessitats de tothom serà obra, no del capitalisme, sinó d'un procés revolucionari que condueixi al socialisme.

4 de gener de 2002

De l'ampliació a la constitució

El 1er de maig se celebra l'ampliació de la Unió europea. 10 nous Estats –la majoria de l'est- es van integrar a la UE. La UE passa de 15 a 25 membres, amb un mercat potencial de 454'9 milions de persones. Capitals i mercaderies tenen les portes lliures, no així els treballadors de l'est que deuran esperar 7 anys per poder-se desplaçar a treballar a l'Europa occidental.

Per a les multinacionals l'ampliació era essencial cara a augmentar beneficis, desplaçant part de la producció a l'est europeu i per aprofitar allí la mà d'obra barata. De fet les multinacionals ja tenien ultimats els plans de deslocalització de la seva producció. Així va ocórrer per exemple amb SEAT i Bratislava. Els costos salarials per hora treballada en aquests Estats de l'est són equivalents a una cinquena part dels de la UE vella.

No van acabar aquí els beneficis de les multinacionals, ja que totes estan utilitzant l'amenaça de deslocalització perquè els treballadors de les plantes que queden a la vella UE hagin d'acceptar reduccions dràstiques de sous. Així tot el que s'ha avançat amb dures negociacions de conveni durant anys salta de cop amb caigudes de sou d'entre el 20 i el 30%.

Des del punt de vista polític Alemanya ha estat la gran valedora de l'ampliació que veu com s'eixampla la seva àrea d'influència a la UE que avui ja és decisiva des del punt de vista de la producció. Cada vegada més, la UE gira al voltant d'Alemanya, malgrat que aquesta arrossega encara una certa indigestió, la que li va suposar engolir la zona oriental en la seva reunificació. Alemanya recupera el

seu lloc central a Europa.

Ara la prioritat se situa en l'aprovació de la Constitució. Com ho expressa Ahern, president de torn de la UE: "Sense Constitució tindrem grans dificultats. La reforma del sistema de decisió és clau". Efectivament, per a ells el gran assumpte no és com en la Constitució es recullen els drets i deures dels europeus i s'harmonitzen les legislacions, sinó més aviat com és el nou repartiment del poder en el si de la UE, és a dir, qui i com pren les decisions. Els vells models de la unanimitat i el consens no són ja

doncs les multinacionals no van per a millorar i tendir a la igualació de les condicions laborals sinó per aprofitar el baix cost. Els preus tendiran a igualar-se, els sous no. Una forma d'assegurar-ho són les limitacions a la mobilitat de la mà d'obra mentre dura la transició.

Però l'ampliació sota la Unió Europea, l'Europa del capital i la guerra, tampoc no és positiva per als treballadors de l'Estat espanyol ja que, com s'ha demostrat amb les deslocalitzacions i les exigències de reduccions de sous, estan sota la pressió del nou mercat de mà d'obra barata i la

de l'exèrcit de reserva que suposen els treballadors de l'est europeu.

És per tot això que no donem suport a l'ampliació de la mateixa manera que rebutgem la Unió Europea, un pla capitalista per a millorar els seus beneficis a costa dels treballadors, siguin de l'est o de l'oest. Sota el capitalisme aquests processos de

suposada "unitat" es giren contra els treballadors i els pobles d'Europa. Rebutgem la Unió Europea, com hem rebutjat el MERCOSUR o el NAFTA al sud i nord respectivament del continent americà. Nosaltres estem per la unitat de tots els treballadors i pobles del continent, que avui ens enfronta en primer lloc a multinacionals i Estats europeus, a la seva Unió Europea. La nostra unitat, la de l'internacionalisme s'ha de fonamentar en l'alliberament dels treballadors i la llibertat dels pobles. Aquesta és l'Europa dels treballadors i els pobles. Una Europa unida i socialista.

contra la europa del capital y la guerra por una europa de los derechos sociales y de los pueblos

mayo movilizaciones en madrid

sábado 8 ACTO DE PRESENTACIÓN DE LA CAMPAÑA
12:00 h • Instituto Cardenal Cisneros (c. Reyes 4, <M> Noviciado y Plaza de España)

domingo 9 PASACALLES
11:00 h • Plaza de Colón (frente al edificio Telefónica)

domingo 9 CONCENTRACIÓN
13:00 h • Oficinas de la UE (Pº de la Castellana 46)

CAMPAÑA 'NO A LA CONSTITUCIÓN EUROPEA' DE MADRID

aplicables, suposen un procediment lent i costós, mentre la nova situació requereix més decisió i concentració del poder, mentre la productivitat segueix creixent a l'altre costat de l'Atlàntic molt per sobre del que ho fa a la UE.

Aquests són els seus interessos, els de l'ampliació i ara l'aprovació de la Constitució. I aquests els interessos oposats dels treballadors, siguin de l'est europeu o de l'Estat espanyol. Als de l'est els espera accelerar la destrucció de la indústria nacional, com en la reconversió industrial viscuda els anys 80 aquí. Un deteriorament ràpid de les condicions laborals,

La UE no es pot reformar

Europa: unida i socialista

La resposta a la cimera de Barcelona divideix les aigües entorn a la UE. Com ja va passar al II Fòrum Social de Porto Alegre, un ampli sector de l'esquerra, amb tots els components del sindicalisme majoritari de la Confederació Europea de Sindicats (CES) - CCOO i UGT aquí- i els partits parlamentaris de l'esquerra, apunten totes les crítiques cap a l'acceptació del capitalisme com a sistema econòmic-social, però donant-li un major contingut social. Un altre sector, en què ens trobem, se situa davant de la necessitat de la ruptura amb aquest sistema econòmic.

La UE no es pot reformar

La UE no és reformable

La declaració de la CES davant de la cimera de Barcelona posa l'accent en voler "Més Europa" per resoldre els problemes dels treballadors. Demana una "Europa Social i solidària" amb serveis públics de qualitat, amb protecció social, una sanitat millor, igualtat entre

homes i dones, que lluiti contra la pobresa i l'exclusió, ... i ho demana a la UE, a aquella que en aquests anys no ha fet res més que impulsar el desmantellament dels serveis públics i de la seguretat social, que va recolzar la privatització de sectors de sanitat, va estendre la diferenciació salarial amb llocs de treball precaris i va aprofundir la pobresa i l'exclusió, ... i ara es prepara a Barcelona per aprofundir-hi. Però és més, la CES demana a la UE que sigui el model d'un tipus de globalització centrada en el suport al desenvolupament dels pobles, en la justícia social i el respecte dels drets humans. Cinisme? O és que no hem vist la UE participar en l'expoliació brutal de l'anomenat tercer món, ara un bon exemple en són el paper de les multinacionals espanyoles a Argentina; o enviant tropes després dels EUA a Afganistan, o discutint l'entrada de dictadures com la turca que manté una guerra cruel d'ocupació contra el Kurdistan. Quin exemple ens donaran les velles potències europees de civisme amb el seu passat colonial?

Però la CES segueix, ara *interpel·lant* la patronal per a què "dirigeixi d'una manera socialment responsable el procés de reestructuracions industrials". O sigui, que el centre no és impedir els tancaments i els acomiadaments sinó exigir que es facin amb responsabilitat patronal. Però falta la cirereta, acabar demanant *comprensió* al Consell d'Europa per a què la liberalització de mercats es faci amb garanties per l'ocupació i amb el límit dels serveis públics essencials. És a dir que d'entrada no s'oposa al procés de privatitzacions.

Com més ens arriben les privatitzacions, els atacs als sistemes de protecció, retallades en serveis públics, més ens diuen que

n'hi ha d'haver més de la seva Europa –la UE- per millorar en sanitat o en solidaritat. La declaració de la CES seria simplement lamentable i fins i tot grotesca si no fos que darrera d'aquestes polítiques hi ha avui a Europa milions de treballadors enquadrats en els sindicats que la componen.

No hi ha una UE més social.

La CES ens presenta la UE com una ampolla que fins avui s'ha desequilibrat de la banda dels empresaris, però que n'hi ha prou amb omplir la part dels treballadors per equilibrar-la. Però aquesta realitat es contradia amb el que ha passat. Donat que l'avanç de la UE ha tingut un sol sentit, el de servei a les multinacionals i que tots els avanços que elles han imposat han estat a costa d'un retrocés dels treballadors. No es tracta de desequilibris, sinó del fet que ells han implementat el seu projecte, la UE, contra els treballadors. No hi ha cap camí que beneficiï alhora el patró multinacional i els treballadors.

La UE és el projecte de la globalització capitalista a l'Europa Occidental, i com a tot el món la globalització ha estat un atac brutal a les conquestes laborals dels treballadors. La globalització suposa un extraordinari procés de concentració de capitals. Així el sentit decisiu de la constitució del Mercat únic europeu va ser permetre a les multinacionals quedar-se quasi del tot els mercats dels 15, destruint la petita i mitjana producció; imposant privatitzacions o directament amb el tancament d'empreses als Estats en multitud de sectors que va portar la reconversió industrial. Aquesta ampliació de la base material de les multinacionals que els permetés situar-se als nivells d'altres gegants

americans i japonesos es va fer a costa dels drets dels treballadors. Aquest i no cap altre va ser l'objectiu. I van aconseguir-ho, necessàriament els treballadors van veure com retrocedien les seves condicions amb més atur, augment de ritmes, més precarietat, ...

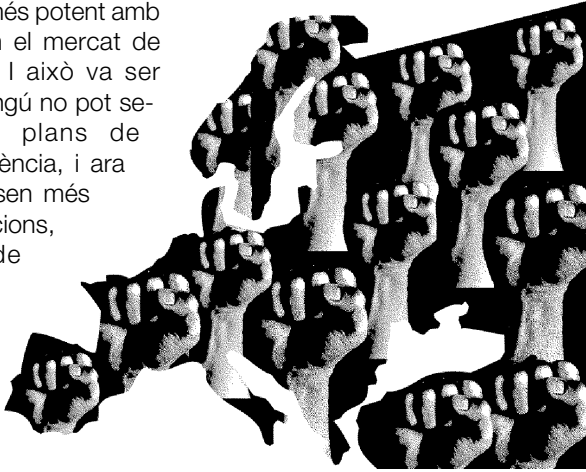
Però va arribar un segon objectiu, que va ser que aquestes mateixes multinacionals tinguessin un instrument financer més potent amb què lluitar també en el mercat de monedes i divises. I això va ser l'euro. Òbviament ningú no pot separar l'euro dels plans de Maastricht, Convergència, i ara Estabilitat que imposen més retallades, privatitzacions, abaratiment de l'acomiadament, flexibilitat i precarietat.

És reaccionari esperar que un dia, l'avenç del projecte de la seva UE vagi en el sentit contrari a l'actual, és a dir, a favor dels treballadors, mentre es col·labora directament amb la UE en la seva construcció com fa la CES. La UE és l'Europa del capital, no pas l'Europa de tots. Per això ens enfrontem a la UE amb les reivindicacions dels treballadors, en defensa dels seus drets. Només la lluita de classes i la mobilització pot aturar l'avenç dels seus plans.

No hi ha una UE a favor dels pobles.

Des d'altres sectors de l'esquerra es posa l'accent en la llibertat dels pobles. Ens diuen que ara en el marc de la UE sí que serà possible que les nacions oprimides durant decennis puguin trobar el seu propi lloc a Europa sense haver de suïcidar-se a l'Estat opressor. Per exemple hem llegit aquests raonaments del PNV, però també de l'esquerra abertzale. Però una vegada i una altra els alts dignataris de la UE -fa poc Prodi, el president de la Comissió- responen: "la UE és un acord entre els estats". I, efectivament, totes les mesures que ha pres la UE han estat en el sentit de donar suport i reforçar el paper dels estats davant de les reivindicacions democràtiques dels pobles. Les tímides peticions que centenars d'electes bascos van fer

a la presidència del parlament europeu van ser durament criticades i menyspreades. Però en política exterior es fa el mateix: a Bòsnia la UE va rebutjar inicialment el seu dret a la independència -com a Txetxènia- i només el costosíssim preu pagat en vides pels bosnians va imposar l'existència de Bòsnia contra els plans

pactats de repartiment de Bòsnia entre Croàcia i Sèrbia. Però ¿ha fet alguna cosa pel que fa Irlanda del Nord? Res que no fos recolzar Blair, o ¿a Espanya? Recolzar el centralisme d'Aznar.

Ara la UE s'afanya a impulsar la batalla contra el terrorisme i imposar un greu retrocés en els drets democràtics individuals i col·lectius. Altre cop tornem a les multinacionals que necessiten estats forts que els assegurin internament i a l'exterior els seus interessos davant dels treballadors i pobles que no volen sotmetre's als seus dictats.

Si és reaccionari el discurs que ens arriba des de la CES que no explica la reforma possible de la UE a favor dels treballadors, no ho és menys la que ens diu que és possible la reforma de la UE a favor dels pobles. Aquesta és l'Europa dels Estats contra els pobles.

Més Europa?: sí, però la UE no.

Nosaltres volem més Europa. El nostre projecte polític davant de la UE no és reforçar els estats actuals i les fronteres, al contrari, el nostre és un projecte internacionalista: la lliure unió de tots els treballadors en un món sense fronteres. Però

aquest camí és l'oposat a la UE, defensem que sota el capitalisme no és possible avançar i consolidar millores per als treballadors: els interessos d'aquests són irreconciliables amb els de les multinacionals. S'enfronta radicalment i dràstica a la globalització capitalista, perquè sota d'aquest règim de producció no és possible ni la solidaritat ni la llibertat.

Defensem un projecte d'Europa socialista, la qual cosa vol dir que siguin els treballadors -és a dir, la majoria- els que controlin els criteris de producció i la distribució, que controlin el poder polític. És necessari que la producció no tingui per objectiu l'enriquiment d'uns quants a costa de la majoria sinó que faci prevaler els interessos i necessitats de la majoria. Molts diran que aquest projecte ja es va provar i va fracassar a l'exURSS i l'Est europeu. Nosaltres contestem que en aquests estats no va existir-hi cap socialisme sinó un règim estalinista opressor del treballador i dels pobles. És impossible defensar els interessos de la majoria quan aquesta està privada de tota crítica al poder, de la possibilitat d'autoorganitzar-se, en definitiva, d'exercir el poder polític. El socialisme serà amb democràcia obrera o no serà.

Defensem una Europa unida sense fronteres, però molt probablement el camí més ràpid i segur per arribar-hi és establir el principi incondicional de l'autodeterminació nacional dels pobles. ¿Per què? Perquè cap treballador no té cap intrès en imposar a un poble la unió contra la seva voluntat. Els suposats beneficis que suposa la unitat segur que tindria contrapartides tan grans per l'opressió que altra vegada es reproduiria, que s'ha de rebutjar. Només amb la garantia completa de la llibertat és possible establir unitats reals i sòlides entre els pobles. Aquest és el camí cap a una Europa Unida.

Per això diem a la CES: perquè nosaltres sí que volem més Europa, una Europa dels treballadors i els pobles, diem NO a la UE. Per una Europa Unida i Socialista.

LI

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim a abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. ...cció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

